

logaške ●●●●●

Glasilo občine Logatec, 16. september 2004, letnik XXXIV, št. 8-9

- ❖ Županov predpraznični nagovor
- ❖ Podeljeni bosta plaketi občine
- ❖ Nagrajeni logaški krovec
- ❖ Polje (Logaško), kdo bo tebe ljubil?
- ❖ Odkritje podzemne Ljubljance
- ❖ Poletno branje "Zelenih oblakov"
- ❖ Pomožni škof Alojz Uran blagoslovil zvonove v Grčarevcu
- ❖ Od Rovt do Kompostele I.
- ❖ Kolumb iz Plečnikove šole

Navkljub vsemu... Kako pa sicer?

Prvega septembra se je spet začel pouk na brezplačnih osnovnih šolah s predragimi učbeniki. Kaj hočemo, tu je šolska oblast tako rekoč brez moči. Zato pa se je oblastna moč preusmerila. Zdaj, ko se učitelji že kar bojijo dijakov, ko je šolski oblasti uspelo zlagoma degradirati učiteljevo avtoriteto, dijaku pa opravičevati pravice brez omejitev, sicer pa ob obilju razpuščenosti, anarhičnosti, brezreda, zdaj je na vrsti Pravilnik o redu v šolah. Bravo! Toda težko je verjeti, da bo oživil red tisti, ki ga je obglavil. Premalo prepričljivo!

Na žalost, še potresi ne nasedajo več prepričljivosti naših oblastnikov. Obnovljene hiše po velikonočnem potresu iz leta 1998 so se zrušile v Posočju med letošnjim potresom, ne da bi se menile za zagotovila vladnih služb, da bodo prenovljene hiše vzdržale še za stopnjo močnejši potres od velikonočnega; klonile pa so med potresom, ki je bil za stopnjo nižji od velikonočnega! Strokovnim vladnim službam pa nič...! Potresniki si pa bodo že nekako pomagali. Nekdanji Delov direktor tudi!

Naš osrednji dnevnik Delo je donášal, kakor so zagotavljali Delovi velmožje, visoke donose, in vendar je moral direktor nekako proti svoji volji prepustiti mesto novemu, ki bo težko povečal donosnot, bo pa »uredil« kadrovske vrste, kot so nas poučili. To, to. Da komaj razumeš!

Nikakor pa ni moč razumeti vrlih strategov

zdravstvene vzajemnosti, ki imajo zamisli od hudirja. Najprej zagrozijo s segregacijo med starejšo in mlajšo populacijo od 60 let; na račun starejše populacije pa bi znižali zavarovalne premije mlajšim. V istem hipu nam postrežejo še z nemškimi tablicami, s katerimi bi razliko potegnili med ženskami, ki živijo dlje, in naj bi prejemale nižje dodatne pokojnine iz prvega pokojninskega sklada, in moškimi, ki prej odmro, pa bi naj za predsmrtno nagrado prejemale višje dodatne pokojnine. – Vsi svetniki in svetnice božje, usmilite se te nedoumljive solidarnostne pameti.

Če pa je ni doma dovolj, pameti namreč, je pa nekaj na hitro uvozimo. Tako je ravnala sredi poletja tudi naša ljuba vlada, ki nam je navdušeno postregla z osrečujočimi ugotovitvami Svetovne banke, po katerih se Slovenija uvršča med najuspešnejše države na svetu. Krasno! Zdaj se lahko vsak čas nadajamo takih plač in pokojnin, kakršne poznajo najuspešnejše države na svetu. Kakopak! – Skoraj preveč optimistično!

Kakor v posmeh temu veleoptimizmu so se nam prav letos lotile vsemogoče tegobe: goveji BSE, ovčji TSE, čebelji pomor, krompirjeva rumena ogorčica, hruškov ožig, toča z neurji in na koncu še predvolilna kampanja, sredi katere slišimo veliko zlatoustja in nič manj zvitorčja. Kajpak, volili bomo, kot se spodobi: po lastni vesti in lastni presoji. Bogve, kako to gre?

In navkljub vsemu bomo že zgodaj jeseni dobili nov parlament, in če bo šlo vse po sreči, tudi novega ljubljanskega nadškofa in metropolita slovenskega...

Urednik

Prazniku na pot

Župan J. Nagode

Je čas dela, čas dopustov, čas žalosti in čas veselja. Vsaj enkrat v letu pa pride tudi čas, ko si vzamemo trenutek svojega časa za praznovanje. Občina Logatec praznuje svoj praznik že celo vrsto let v septembru; v zadnjih letih je to 20. september.

Praznovanje je poleg samega veselja tudi trenutek, ko se običajno ozremo v preteklost in pripravimo tudi novi plan za prihodnost, ko iz množice zaslužnih in pomembnih posameznih občanov ali organiziranih skupin izberemo tiste, ki so bili v preteklosti pomembni za razvoj občine ali so s svojo dejavnostjo ponesli

glas o občini Logatec daleč po naši lepi domovini. Na osrednji prireditvi, ki se odvija v počastitev občinskega praznika, občina podeljuje zaslužnim občinska priznanja. Te dni pa se odvijajo tudi druge prireditve v počastitev samega praznika.

Vabim vas, da se jih udeležite in tako s svojo prisotnostjo prispevate k prazničnemu septembru v občini Logatec.

Ob tej priliki vsem občankam in občanom čestitam k prazniku občine Logatec. Letošnjim nagrajencem pa izrekam zahvalo za vse postorjeno v prid celotne skupnosti – in iskrene čestitke.

**Župan
Janez Nagode**

Dober dan – gospod župan!

Neposredno iz županove pisarne

Stari prostori so zadihali na novo

Prenova telovadnice in dosedanjih prostorov v starejšem delu šole Tabor je bila pri kraju prav za zčetek novega šolskega leta, ki je tako steklo brez hujših zapetljajev. Vendar prenova ni bila kar tako: prenovljena je streha in fasada z izolacijo, prenovljena so okna in vrata, talne obloge, toplovodna napeljava v vseh učilnicah in v obnovljenih sanitarijah, odtoki, radiatorji, svetila in vsi opleski. Dela so bila opravljena dovolj kakovostno. Novi prostori na mestu nekdanje avle – knjižnica, dve učilnici, kabinet – pa bodo dograjeni konec oktobra.

Ravnatelj Borut Fefer ne skriva svojega zadovoljstva v prenovljenih prostorih.

V sklopu počitniških obnovitvenih del velja navesti še prenovljeno kuhinjo v hotenjski šoli, obnovljene sanitarije v dolenjeloškem vrtcu; v Rovtah pa poteka obnova in priprava štirih prostorov za potrebe tamkajšnjih oddelkov glasbene šole v stavbi nekdanje »Alpine« – nad Krajevno knjižnico.

Obnovljeni vodovod v Rovtah

Konec avgusta je Agencija za kmetijske trge opravila inšpekcijski pregled in z zadovoljstvom ugotovila, da so obnovitvena dela na vodovodu v Rovtah opravljena pohvalno, zato tudi ni zadržkov, da se ne bi izvedeni projekt sofinanciral s sredstvi iz programa SAPARD. – Mimo te prenove pa se bo delno obnovil, delno pa tudi na novo speljal vodovod od spomenika proti Sovri – do Cornove domačije.

Zadrega pri komunalnih urejanjih – tudi po nepotrebem

Odprla so se zemeljska dela za ureditev in asfaltiranje ceste Naklo, ki jo zaradi strmine še posebej prizadeva vsakršno deževje, pa tudi ondotni prebivalci vztrajno terjajo ureditev te poti. Vendar stvari se še vedno po nepotrebem zavlačujejo. Zadrega nastajajo zaradi parcelacije zemljišč lastnikov, s katerimi ni možnega dogovora mimo sodišč. Škoda, da ni pripravljenosti za

sodelovanje pri reševanju skupnih dobrin.

Drugačne zagate so se pojavile pri gradnji kanalizacije Strmica-Režiška cesta. Tu so naleteli na nepredvideni trdi sestav tal: raščena kamnita gmota VI. kategorije, zaradi česar dela upočasnjeno napredujejo, bodo pa dela tudi nekoliko dražja od načrtovanega.

Novi asfalt s Primorjem

Občina je letos poleti podpisala pogodbo za asfaltna dela na Logaškem v letih 2004/06 s Primorjem iz Ajdovščine kot nosilcem poslov; podizvajalec pa bo Cesto podjetje Ljubljana. V navedenih letih bo opravljenih del za 160 milijonov tolarjev. V letu 2004 naj bi se tako poasfaltirale ceste in ulice: Čevica (210 m) – po pravkar izvedeni prenovi vodovoda, izgradnji kanalizacije in po vkopu cevi za razvod javne razsvetljave –, Vodovodna (210m), Rožna-Pod gozdom (450 m), Plesiše (250 m), Jačka (100 m), Dol (120 m) – po izgradnji kanalizacije in javne razsvetljave (zemeljska dela so bila opravljena že lani) –, dostopna cesta PS Kalce (175 m), Kalce-Vrabc (220 m), Režiška (300 m), Pokopališka (120 m), Strmica (500 m), Lipica (150 m), Grajska (280 m), Zavratec-Vrh Sv. Treh Kraljev (1100 m), Laze-železniška postaja (300 m).

Obnovljene sanitarije v vrtcu.

Foto: J. Turk

Vse bližje digitalizaciji prostorskega plana

Občinski urad je uspešno konkuriral na razpisu Urada za prostorsko planiranje Ministrstva za okolje in prostor zaradi sofinanciranja digitalizacije prostorskega plana naše občine. Ministrstvo bo naš program, ki bo končan do konca novembra in velja 6 milijonov, sofinanciralo s 4.205.000 tolarji. Program bo prek interneta omogočal občanu osnovno informacijo o zazidljivosti njegove parcele, o vsem potrebnem za pridobitev ustreznega gradbenega dovoljenja ipd. Tako bo skrajšana prenekatera pot mimo birokratskih mlinov.

Martin Koren

Nova stanovanja "Ob potoku" že spomladi

Julijska izredna seja je potrdila spremembe Odloka o ureditvenem načrtu soseske »Ob potoku« in pooblastila Komisijo za gospodarjenje s stavbnimi zemljišči za vodenje postopkov pri spreminjanju razvrstitve zemljišč

Župan Janez Nagode je sklical izredno sejo zaradi nujnosti sprejema Odloka o spremembah Odloka o ureditvenem načrtu območja Skladišča C3-»OB potoku«. Primorje iz Ajdovščine, graditelj nove stanovanjske soseske, je ugotovilo potrebo po nekaterih spremembah ureditvenega načrta zaradi spremenjenih zbirnih komunalnih vodov, ki jih bo treba glede na prostorsko situacijo preusmeriti po drugem zemljišču. Tudi število stanovanj se nekoliko zmanjša na račun večjih stanovanj. Obe dopolnitvi je občinski svet gladko sprejel. Več zadržkov je imel svet okrog določbe, da izvajalec ne bo izvedel pasu za zavijanje v levo po priključni cesti proti martinjskemu krožišču. Iz razprave je bilo jasno, da bi bil iz nove soseske pas za zavijanje v levo nujno potreben, vendar zaradi časovne stiske in predvsem zaradi dejstva, da ni na voljo zadostnega prostora, pa tudi ob ogotovitvi, da državni organi ne terjajo tretjega pasu za zavijanje v levo, je svet sprejel tudi to določbo.

Tako spremenjeni odlok omogoča Primorju začetek gradnje 17

Tik pred odločitvijo o pasu za zavijanje v levo.

poslopij s 140 stanovanji. Prva faza, ki bo zajela gradnjo kletnih prostorov in 68 stanovanj, naj bi bila končana do aprila-maja prihodnjega leta. Kupcev stanovanj je menda kar dovolj. Logaško naselje, ki še ni mesto, bo z novo poseljenostjo še toliko bolj presegalo velikost prenekaterega mesta na Slovenskem.

Dodatno je občinski svet sprejel sklep, s katerim je pooblastil Komisijo za gospodarjenje s stavbnimi zemljišči za vodenje postopka novelacije razvrstitve zemljišč v občini ter za spremljanje in nadziranje postopkov sprememb prostorskih aktov občine Logatec.

Špela Istenič

Kratka, a konstruktivna septembrska seja

Trinajsta redna seja Občinskega sveta se je 9. septembra stekla nepričakovano hitro, toda nad vse konstruktivno – Pobuda Janeza Smoleta – Odlok o zaključnem računu – Medobčinske inšpekcijske službe – Naložba v Zdravstveni dom

Najprej so svetniki na pobudo Janeza Smoleta (LDS) sprejeli sklep, da Nadzorni odbor Občine Logatec preveri skladnost občinskega odloka o zaračunavanju nadomestila o uporabi stavbnega zemljišča z zakonom. Pobuda je, seveda, dobrodošla in tolikanj opravičljiva, saj smo priča nekaterim astronomskim zneskom, ki se ponekod zaračunavajo občanom.

V nadaljevanju pa je svet sprejel v drugi obravnavi Odlok o zaključnem računu Občine Logatec za leto 2003; razprave tako rekoč ni bilo, saj se je opravila že skoraj do sprejema že pri prvi obravnavi.

Brez težav ali zadržkov je bil v drugi obravnavi sprejet tudi Odlok o ustanovitvi organa skupne občinske

uprave »Medobčinska inšpekcijska služba«. S sprejetjem trga odloka je občina izpolnila svojo obveznost, ki ji jo nalaga zakon. Ker zaposlitev inšpektorja za eno občino, zlasti če je manjša, ni racionalna, se je pet občin – poleg Logatca še Vrhnika, Borovnica, Brezovica in Dobrova-Polhov Gradec – odločilo za ustanovitev organa skupne občinske uprave. Tovrstne oblike ponekod po Sloveniji že obstajajo. Na ta način bi naj bil zagotovljen nadzor nad izvrševanjem oziroma spoštovanjem občinskih predpisov in drugih aktov. Če se bodo stvari odvijale po načrtanem planu in bo šlo vse po sreči, bodo inšpektorji začeli »delovati« v začetku naslednjega leta.

Na predlog posebne komisije za podelitev občinskih

priznanj, ki ji na novo predseduje Berto Menard, je občinski svet sprejel sklep, da se v okviru občinskega praznika za leto 2004 podelita dve priznanji. Tako se Spominski plaketi z znakom podelita Gasilskemu društvu Dolnji Logatec in Tekaškemu smučarskemu klubu Valkarton. Gasilsko društvo prejme visoko priznanje za 125-letno uspešno delo na področju svojega operativnega in izobraževalnega dela. TSK Valkarton pa si je zaslužil najvišje občinsko priznanje za uspešno 15-letno delo z mladimi na področju športa in za dosežene odlične uspehe kot najuspešnejši tekaški smučarski klub v Sloveniji.

Janez Smole

Že dalja časa je znano, da se logaški Zdravstveni dom muči s prostorsko stisko. Med občinskim uradom in vodstvom Zdravstvenega doma se je že pred časom izoblikovala ideja širitve z idejnim načrtom vred, kasneje so se pripravili tudi izvedbeni projekti. Za investicijo, ki bi naj bila »težka« okoli 140 milijonov tolarjev, bo občina primaknila 40% predvidenega zneska, ravno toliko tudi Zdravstveni dom, ostalo pa ministrstvo. Z novo širitvijo bo Zdravstveni dom pridobil nove ambulantne prostore; po končani investiciji bo lahko dom sprejemal 15.000 občanov.

Da svetnikom ni vseeno za občane, so pokazali s sklepom, s katerim so nedvoumno podprli širitev Zdravstvenega doma Logatec. Vsi si, seveda, lahko samo želimo, da bi do uresničitve vseh sprejetih sklepov, ki vodijo k dvigu kvalitete življenja občanov, prišlo v dogovorjenem času.

Alenka Gorza Jereb

Zdravstveni dom te dni

Tako se nam kaže poslopje Zdravstvenega doma, ki je bilo zgrajeno leta 1973 s samopriskom kakih 7000 občanov, kolikor je tedaj štela duš naša občina. Z naraščanjem prebivalstva se je poslopje tudi dozidavalo, nazadnje še lani. Ja, zdaj nas je že čez 11 tisoč, in ni daleč do, kot pravijo, magične številke 15 tisoč. In da bo logaško zdravstvo prostorsko lahko kos tolikšnemu številu zdravih in bolnih, je na septembrski seji občinskega sveta padla odločitev za primerno dograditev. Torej, več prostora bomo dočakali. Kdaj pa bomo dočakali več reda v čakalnicah?

Hvaležni organizatorji 16. Kmečkih iger

Zahvaljujemo se Vsem vaščanom, sponzorjem, donatorjem in ljudem dobre volje za izvedbo 16. Kmečkega praznika na Medvedjem Brdu.

Žal, z vremenom nismo bili najbolj zadovoljni, pa vendar smo prestali tudi tisto vremensko nevšečnost, ki nas je doletela.

Vsem obiskovalcem se iskreno opravičujemo, da konec praznika ni bil tak, kot smo si želeli, zato upamo, da se bomo na 17. prazniku imeli dosti bolje.

Organizacijski odbor

Turistično društvo Logatec
v sodelovanju z občino Logatec
vabi

v petek, 24. septembra 2004, ob 20. uri
v Narodni dom na prireditvi ob koncu akcije

MOJA DEŽELA - LEPA IN GOSTOLJUBNA

Na prireditvi bomo podelili priznanja za najlepše urejene družinske hiše in javne objekte v občini Logatec.

Človek plemenitih dejanj

Dr. Lev Svetek praznuje svojo 90-letnico – Verjetno redkokdo med nami ve, da se je dr. Svetek rodil februarja 1914 v Logatcu – Njegov oče, okrajni glavar, je namreč živel s svojo družino v našem kraju

Lev je ob pravu študiral tudi na glasbeni akademiji. Kljub pravni karieri je ostal zvest tudi glasbi. Napisal je več kot 700 besedil za popevke, med katerimi je bila gotovo najbolj odmevna Mandolina, ki jo je na blejskem festivalu zapel Stane Mancini in je prejela prvo nagrado. Spominjam se, kako smo jo mladi naprej in naprej prepevali, ko smo šli prav tistega leta na Triglav, celo ob Aljaževem stolpu. Resnično, pravi hit, ki še vedno sodi med zimzelene melodije.

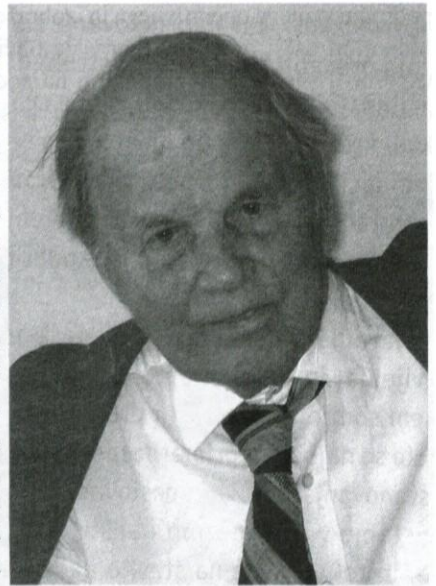
Sicer je med drugo svetovno vojno kot član kulturno propagandne skupine IX. Korpusa prekrižaril vso Benečijo in Primorsko. Leta 1944 ga je pogled s Cola na Vipavsko tako očaral, da je iz njega privrelo Vstajenje Primorske, ki velja v Simonitjevi uglasbitvi za primorsko himno. Istega leta ga je še z nekaterimi tovariši popeljal trentarski župnik na vrh Triglava. Ko so za Aljaževim stolpom zagledali mejnik med Nemčijo in Italijo, so ga zavalili prek severne stene. Svetek je bil vseskozi velik domoljub, zato je bil zanj zelo hud udarec, ko so mu leta 1948 prisodili kazen na Golem otoku.

Kasneje se je zaposlil na Zavodu za pokojninsko in invalidsko zavarovanje ter sodeloval v različnih institucijah za Slovence po svetu, pri Izseljeniški matici itd. Pri svojih devetdesetih pa še vedno sodeluje s pravnimi nasveti v radijskih oddajah Za Slovence po svetu. Še vedno tudi urejuje pravno posvetovalnico v reviji Svobodna misel.

Njegov um se tako ne utegne postarati, fizično pa se že od nekdanj krepki s športom in planinarjenjem. »Ko bi današnja mladina raje hodila v planine kot na žure v zakajene prostore, bi bilo marsikaj drugače,« pravi Svetek, pravni strokovnjak, umetniška duša, ljubitelj narave in vsega, kar dela človeka dobrega in plemenitega.

Prav je, da tako rekoč svojemu rojaku namenimo iskrene čestitke za visoki življenjski jubilej z željo, da bi mu bilo še dolgo v življenju lepo.

Dr. Lev Svetek

Tatjana Štirn
po različnih virih in telefonskem pogovoru

Med koroškimi partizani

Na povabilo Zveze koroških partizanov se je ZB iz Logatca udeležila jubilejnega tovariškega srečanja borcev Koroške na nekdanji kmetiji Pri Peršmanu v Podpeci nad Železno Kaplo. Idilično kmetijo s prečudovitim pogledom na Peco so požgali fašisti in v njej pobili tudi vso družino z mladoletnimi otroki. Rešil se je le šestletni deček, ki ga v tistem času ni bilo doma. Hišo so koroški borci obnovili in v njej postavili muzej z bogato zbirko slik in drugega gradiva, kar vse spominja na dogajanja v tistem času.

Jubilejnega srečanja se je udeležilo tudi 18 društev ZB iz Slovenije, med njimi (en avtobus) tudi ZB iz Logatca. V prelepem sončnem vremenu je množica udeležencev resnično uživala na lepo pripravljenem prireditvenem prostoru, še posebej ob spremljanju bogatega kulturnega programa recitatorjev gostiteljev srečanja, godbe iz Liboj in našega Ženskega pevskega zbora pod vodstvom Zdravka Novaka, ki je požel še posebej veliko aplavza.

Na poti domov je za vedro razpoloženje v avtobusu poskrbel ženski zborček z lahkotnim popevanjem, tako da se je tudi pot domov po celodnevem potepanju prijetno končala.

Z logaškimi borci na Koroškem.

Mol

Razočaranje nad Pravilnikom o šolskem redu

Pravilnik v nasprotju z načeli enakosti vseh

Šolsko ministrstvo je objavilo nov Pravilnik o šolskem redu v srednjih šolah. Po besedah ministra dr. Slavka Gabra gre za dober pravilnik, ki daje šolam večjo avtonomijo pri sankcioniranju pa tudi pri postavljanju internih pravil.

Na Dijaški organizaciji Slovenije ocenjujemo, da pravilnik ni dovolj dobro pripravljen, ter da je predvsem enostranski. Pravilnik uvaja avtonomijo šol do takšne mere, da bomo, če bo pravilnik dejansko obveljal, čez nekaj let govorili o konzervativnih in liberalnih javnih šolah. Menimo, da je ta pravilnik v nasprotju z načeli enakosti vseh, saj bo položaj dijakov na različnih šolah

različen že brez t.i. javnih skrivnosti o delovanju in načinu dela posameznih šol. Pravilnik uvaja zakonsko neenakost dijakinj in dijakov na različnih šolah z istim učnim programom, kaj takšnega pa ne sodi v moderno družbo, sploh pa ne v družbo, kjer naše sobivanje temelji na zaupanju in spoštovanju.

Drži, da je bilo pripravi pravilnika namenjenega veliko časa in truda, vendar pa je žalostno, da so, po tem ko smo ga skoraj pol leta tvorno pripravljali in dopolnjevali vsi, ki nas zadeva, na ministrstvu izdali pravilnik, ne da bi nam dali možnost za naša končna dopolnila ali da bi nam omogočili seznanjenje z novim pravilnikom, preden je bil javno

objavljen.

Razočarani smo nad tem, da ni bil upoštevan načelni dogovor, da bomo ta pravilnik obravnavali še na posebnem sestanku in tam poiskali vse potrebne rešitve in odpravili napake, ki jih, žal, sedaj vsebuje pravilnik. Izraziti moramo obžalovanje, da se je končna odločitev o pravilniku, ki bo več kot korenito spremenil življenje slovenskih dijakinj in dijakov v slovenskih srednjih šolah, sprejela brez konsenza, in predvsem, žal, brez končnega mnenja dijakinj in dijakov.

*Jan Škoberne,
podpredsednik vlade Dijaške
organizacije Slovenije*

Gospodarske diagonale

Premalo zanimanja za prostorsko planiranje – ali kaj ...

Javne razprave o spremembah in dopolnitvah štirih odlokov o prostorsko ureditvenih pogojih (PUP) za ureditvena območja: naselja Logatec, drugih naselij v občini Logatec, za odprti prostor občine Logatec ter posebej za naselje Hotedršica se je udeležilo le četrto »zainteresiranih« občanov

Javne razprave se je 20. avgusta v Narodnem domu udeležilo več predstavnikov in sodelavcev predlagatelja teh odlokov kot zainteresiranih občanov, ki so bili zainteresirani za 4 zadeve, pa še te so bile predmet temeljnega prostorskega urejanja in ne izvedbenih aktov, o katerih naj bi tekla javna razprava.

Tako smo navzoči pravzaprav imeli informativno uro o sistemu prostorskega planiranja v naši državi. Spremembe prostorskih sestavin dolgoročnega plana občine Logatec 1986-2000 – (prostorski plan) – so bile po večletnem usklajevanju s pristojnimi ministrstvi vendarle sprejete. Zdaj so na vrsti izvedbeni akti, ki jih kani občinski svet sprejeti še ta mesec.

Ureditev velja za tri leta. V tem času bo treba v Sloveniji pripraviti nove prostorske načrte. Država se je odločila za bolj urejeno načrtovanje in organizirano rabo prostora. Uvedla je nov pojmovnik prostorskega urejanja,

Župan predstavlja prostorski plan.

ново izrazoslovje; adaptacije, recimo, postajajo rekonstrukcije. To izrazje je v sprejetih aktih že upoštevano. Občina bo v novem prostorskem planu morala določiti, v katero smer se bo razvijala: v gradnjo stanovanj, gradnjo proizvodnih objektov; določiti bo morala tipe naselij... Vsa gradnja bo morala biti strnjena, razpršena gradnja ne bo dopustna. To je tudi razlog, da

PUP razpršene gradnje ne dovoljuje.

Nova zakonodaja zahteva vnaprejšnje načrtovanje in komunalno urejanje za vsako zaokroženo gradnjo, ki zajema več kot 20 enot, čistilne naprave pa za vsa območja, kjer je več kot 50 prebivalcev na hektar površine; velja torej ta ureditev za Logatec, Rovte, Hotedršico, Laze in Jakovico.

Po predstavitvi so bila na vrsti vprašanja, ki se, kot rečeno, niso nanašala na predlagane odloke, pač pa na ureditev nasploh. Naj zapišemo le eno: kaj narediti z načrtovano predstavitvijo kmetije iz naselja na obrobje, ker so posamezna ministrstva predvideno lokacijo po parcelah tako zdesetkala, da ni mogoče postaviti gospodarskega in bivanjskega poslopja tako, da bi ne posegalo na katero od parcel, ki so jih ministrstva iz tega ali onega razloga izvzela, da je območje podobno švicarskemu siru, kot se je slikovito izrazil župan.

Jan Turk

Urejene komunalije tudi v Gorenji vasi

Delavci Gradbeništva in instalacij iz Ljubljane kot podizvajalci Cestnega podjetja Ljubljana so v poletnih mesecih v tistem delu Logatca, ki mu pravimo Gorenja vas, natančneje med Režišami in Strmico zgradili kanalizacijo, vodovod in položili instalacijo za kabelsko televizijo. Tako je tudi ta del Logatca na veliko zadovoljstvo vaščanov komunalno urejen.

Gradnja kanalizacije v Lipcah.

Denar za komunalna dela je zagotovila občina iz svojega proračuna.

Foto in besedilo: France Brus

Prvi vodni zbiralnik

Leta 1898, v 50. letu vladanja Nj. Veličanstva presvetlega cesarja Franca Jožefa I. so leta 1898 z izdatno pomočjo habsburške države in dežele Kranjske zgradili na Naklu v Logatcu prvi vodni zbiralnik, ki je zadoščal vodovodnim potrebam Dolenjega Logatca vse do konca druge svetovne vojne. Do takrat so zdržale tudi litoželezne cevi, ki so jih po vojni zaradi dotrajanosti začeli zamenjevati

Davni spomini ... Foto in besedilo: France Brus

Z razvojem industrije, z gradnjo novih hiš in z doseljevanjem ljudi iz okoliških krajev, so postale zmogljivosti tega zbiralnika premajhne. Zato so zgradili vodna zajetja s črpališči po okoliških grapah, koder so dovolj močni vodni viri.

France Brus

Polje (Logaško), kdo bo tebe ljubil?

Romantike v kmetijstvu, kot jo opeva pesem, pri kateri smo si sposodili naslov, razen na kmečkih praznikih in srečanjih kmečkih žena, ni več veliko. Kljub vse izdatnejšim evropsko naravnanim neposrednim plačilom na površino, na žival itn. le-ta ne nadomestijo izgube prihodka kmetije zaradi zniževanja odkupnih cen kmetijskih pridelkov. Neizprosne zahteve trga z zniževanjem cen ob prodaji na eni strani ter (pre)majhne kmetije na drugi strani sodijo med najpomembnejše vzroke, da se število kmetij pri nas (pa tudi drugod) zmanjšuje, hkrati tudi delež kmečkega prebivalstva. Ta proces je neizogiben.

Navadili smo se, da dobro hrano jemo poceni. To pa sili pridelovalce hrane, da pridelajo čim več s čimmanjšimi stroški. Povečuje se intenzivnost in obseg kmetovanja pri tistih, ki še vidijo v tem svojo prihodnost. Kdor je ne vidi, je kmetovanje opustil in se peča s čim (bolj) donosnim.

Vprašanje pa je, kaj se zgodi s površinami, ki jih je tak polkmet obdeloval. Lahko jih je dal v najem, jih prodal ali pa se zaraščajo. Prav to

zadnje je na Notranjskem, žal, skoraj najbolj opazno. Ponekod je res težko kaj pametnega narediti. Razgibani kamniti kraški svet z vrtačami pač ne ponuja kakih izjemno ugodnih pogojev za kmetovanje.

Drugače pa je na Logaškem polju. Marsikje v Sloveniji, kjer se resno ukvarjajo s kmetijstvom, je primerljiva ravnina zgolj na mizi... Pa vendar opazimo na Logaškem polju ničkoliko neobdelanih trakov zemlje. Da, trakov, kajti širina parcel na

Logaškem polju je v nekaterih primerih tako ozka, da skoraj pljuneš preko posamične parcele...

In kaj bi bilo treba storiti, da bo v prihodnje še kdo ljubil in obdeloval Logaško polje? Da bo videl prihodnost v kmetovanju? Verjetno je eden od ključev, ki odpirajo vrata prihodnosti za vsaj nekaj resnih kmetov na Logaškem polju, skrit v izboljšanju parcelne strukture. Sedanje številne majhne parcele so največja ovira za smotrno uporabo kmetijskih strojev. Za

Kozolec danes in ...

vztrajajo pri reji živine in obdelavi, ob takih pogojih videli prihodnost in možnost razvoja kmetije. Zato je

potrebno povečevanje in združevanje parcel tako, da bo obdelava smotrna.

Naj ponazorimo: bolje je imeti

eno hektarsko parcelo kot dve po 55 arov. Čeprav je v drugem primeru skupna površina za desetino večja, pa so lahko vhodni stroški tudi za tretjino večji. In ko potegneš črto, v drugem primeru ostane v žepu manj, kot v prvem primeru. Zamenjave parcel, zaokroževanje kompleksov, komasacije itn. so postopki, ki vodijo k razrešitvi nezavidljivega stanja. Vem, da je o tem veliko lažje pisati kot kaj konkretnega storiti. Toda, če že razum govori temu v prid, pa pogosto prevlada čustvena navezanost na lastno zemljo (ali pa kaka zazidalna matematika), in majhne parcele kar ostajajo. Vendar se morajo zavedati vsi, tudi tisti, ki najbolj s srcem obdelujejo svojo rodno grudo, da je prihodnost kmetijstva v povečevanju parcel (in povečevanju kmetij) ali pa na Logaškem kmetijstva ne bo!

Marjan Papež

Nagrajeni logaški krovcec

Tretje mesto za Bogdana Markiča na letošnji mednarodni krovski olimpiadi Bramac

Gostitelj letošnje 5. mednarodne krovski olimpiade je bilo slovensko podjetje Bramac strešni sistemi, d.o.o., iz Škocjana. Na jubilejni mednarodni krovski olimpiadi so sodelovali tekmovalci-zmagovalci nacionalnih krovskih olimpiad iz

Češke, Slovaške, Madžarske, Avstrije, Hrvaške, Bosne in Hercegovine ter Slovenije. Tekmovalci so se z uspehi svojih del potegovali za pokale in lepe nagrade.

Tekmovalce so ocenjevale žirije, v katerih je bil po en predstavnik Bramaca, po en strokovnjak s področja streh in en arhitekt. Kriteriji so upoštevali streho kot estetsko središče objekta, kakovost izvedbe strehe, uporabo originalnih dodatnih elementov Bramac, stopnjo težavnosti – razvejanosti strešne konstrukcije, celoten videz Bramac strehe in videz celotnega objekta – vkomponiranost strehe v objekt in okolico.

Seveda, zmaga na mednarodni krovski olimpiadi velja za veliko potrditev lastnega dela in lastnih naporov, pa tudi za ponos državi, od koder prihajajo zmagovalci. Tudi Slovenija se je veselila zmage domačega tekmovalca; Logatčan Bogdan Markič je namreč v 3. kategoriji (obnova stanovanjske hiše) dosegel 3. mesto.

Sicer pa je namen mednarodne krovski olimpiade predvsem v vzpodbujanju in prikazovanju rasti kakovosti obrtniškega dela, ki se iz leta v leto stopnjuje. Prireditelj pa ima odlične odzive tudi zaradi druženja strokovnjakov iz različnih držav.

S.K

Nagrajenec Bojan Markič s soprogo.

L

logaške

vabijo k dopisovanju!

Našli so podzemno Ljubljano

Boris Mihevc, Bojan Volk in Miran Nagode, trojica logaških jamarjev, ki se jim je letos poletni globoko v podzemlju prikazala Ljubljana – Za senzacionalno odkritje sta zaslužna tudi Viko Verbič, in Silvo Slabe

Porečje Ljubljane je v glavnem iz karbonatne kamnine, zato tu najdemo številne kraške jame. Med njimi so tudi naše najdaljše: Postojnska jama (20.570 m), Križna jama (8.273 m), Velika Karlovica (8.057 m), Planinska jama (6.656 m), Logarček (4.334 m), Črna jama (3.294 m), Tkalca jama (2.885 m) in še kakšna. Vse te jame so v porečju Ljubljane od izvirov do Planinskega polja. Že prvi raziskovalci, ki so raziskovali jame v porečju Ljubljane pred 100 in več leti, so pričakovali, da bodo našli podobno velike jame tudi med Planinskim poljem in izviri na Vrhnikih. Žal, pa se je tu zataknilo. Vse do preboja ljubljanskih jamarjev v nove dele Najdene jame spomladi 1963 je bila Gradišnica edina jama, v kateri se pojavi voda. V obeh jamah je voda tekoča le ob večjem deževju, drugače pa je ujeta v sifonih.

Stoletno iskanje jame, po kateri odteka voda s Planinskega polja proti Vrhnikih, se je nadaljevalo. Odkritje podzemne Ljubljane je počasi preraslo v utopijo če ne v norost; podzemna Ljubljana je postala mit. Temu mitu je svoje dodal tudi Vilijem Putik s svojo do sedaj še ne najdeno

Lipertovo jamo.

Seveda, tudi logaški jamarji nismo sedeli križem rok. Od ustanovitve društva leta 1957, pa tudi že prej, smo aktivno raziskovali tudi v neposredni okolici Logatca. Leta 1967 je Boris Mihevc na robu Masletove koliševke (v bližini Jamarske koče) naletel na špranjo, iz katere se je dvigoval topel zrak. Danes – po skoraj 40 letih kopanja – se ta špranja kaže kot 55m globoka jama. Kljub temu da bi lahko čas, ki smo ga jamarji prebili v tej jami, merili v mesecih, nam ni uspelo prodreti do toliko iskane podzemne Ljubljane.

Konec leta 2002 nam je že skoraj uspelo. V neposredni bližini Logatca smo se prebili do velikih podzemnih rogov, ki se raztezajo od Furlanovega mlina do Rjavčkovih na Martinj Hribu (Vinko Mihevc). Tu je 3.555 m dolga jama, polna vodnih kotanj, jezer in sifonov; struge, po kateri bi stalno tekla voda, pa ni.

Že v preteklosti smo raziskovali tudi na logaškem Ravniku, vendar večjih odkritij tam ni bilo. V začetku leta 2003 je gozdar Marko Verbič povedal Bojanu Volku za špranjo v bližini Laške kukave, iz katere

se močno kadi. To je bilo tako, kot bi pred volka postavil ovco. Začelo se je kopanje. Iz špranje je počasi nastajal rov, iz njega jama. Prebili smo se v prvo dvorano, pa drugo in tretjo. Akcije so trajale tudi do tretje ure zjutraj, ko po gozdovih tam za Lomom še medvedje spijo. In ko smo že skoraj obupali, smo se vendarle prebili tudi v četrto dvorano. Ta pa je veliko večja kot smo pričakovali. Široka je 25 m visoka pa preko 30 m in se nadaljuje v velik rov. Kar pa je najpomembnejše: skozi teče voda – podzemna Ljubljana. Ob odkritju 17. julija letos je je bilo za povprečno Logaščico.

VOJNI MUZEJ LOGATEC

Ogledi ob sobotah in
nedeljah od 10. do 18. ure,
med tednom po dogovoru.

Informacije: Janez
Švajncar,
tel.: 01 7542 790.

Boris in Bojan (soglasno): Pa smo jo našli!

Foto: M. Nagode

Miran Nagode

Najnovejše in edinstveno odkritje se je zgodilo v Vetrovni jami pri Laški kukavi. Do sedaj smo tam raziskali 810 m rogov; najnižja točka jame pa sega 110 m globoko. Voda priteka v jamo skozi sifon iz smeri Planinskega polja in še pred koncem jame izgine med skalami v "jamsko" podzemlje.

Novica je bila odmevna, in jo je objavila tudi nacionalna televizija v TV dnevniku. V isti oddaji so se spomnili tudi 35. obletnice prvih korakov po luni.

Nekaj več o podzemni Ljubljani, jami in še nekaterih jamah v okolici Logatca si lahko ogledate na spletni strani: <http://www2.arnes.si/~sopmnago>

Vse najboljše TKŠ društvo Grčarevec!

Leto je naokoli. V preteklem letu je bilo veliko narejenega. Želimo si še več tako uspešnih let in sodelovanja vaščanov, občinskih in krajevnih institucij in vseh ostalih organizacij.

Najmlajši - so prvi pohiteli k evropskemu kresu.

Zahvala vsem, ki ste nam pomagali in nam boste tudi v bodoče stali ob strani.

Ob prvi obletnici smo pripravili družabno srečanje s kresovanjem. Najprej nas je neprijetno presenetil dež, zato smo prireditve prestavili na naslednji dan. Za lačne in žejne je bilo poskrbljeno kot vedno; pa tudi dobre volje ni manjkalo!

Še na mnoga uspešna leta TKŠ društvo Grčarevec!

Besedilo in foto: Vili Černivec

Pravi počitniški raj

Ste bili že kdaj v Idrijski Beli? Če ne, zamujate kar veliko. Prelepa soteska s sicer mrzlo vodo ponuja obilo zanimivih reči. Najprej je tu plavanje; pa tudi kak sok se prileže, tudi odbojka na mivki... Pravi raj pa so počitnice, ki jih v Beli organizira Mladinsko društvo ŠTOP iz Logatca – petdnevno taborjenje v naravi za otroke od 1. do 9. razreda in za vse mlade, ki jim je to všeč: vožnja s kajaki, plezanje po steni, spanje na seniku, družabne igre, lokostrelstvo, poučni ogled Klavž, taborni ogenj... to je nekaj! – Toliko zabave v enem tednu se zlepa ne doživi. Vrhunec vsega pa je ples zadnji večer, naslednjega dne pa podelitev priznanj...

Torej, v Belo se lahko odpravite na družinski izlet, lahko pa tudi na poletne počitnice!

Špela Modrijan

Pozdrav idrijski čipki

Uvodoma v XXIII. Festival Idrijske čipke je predstavil 20. avgusta na petkov večer v grajski dvorani dr. Mihael Kline projekt strategije trženja Idrijske čipke s tržno znamko Idria Lace, ki naj bi pomogla čipki do primerne cenovne ravni, posledično pa naj bi internacionalizacija Idrijske čipke umestila Idrijo kot Evropsko čipkarsko središče. Projekt Idria Lace je s častno listino izdatno podprlo sedem uglednih slovenskih družb (Kolektor, FMR, Abanka, TRIMO, HIT, Zavarovalnica Triglav in Pošta Slovenije).

Ob soju rudarskih plamenic, ob zvokih idrijske godbe, pevskih zborov iz Zavrata in Črnega Vrha, instrumentalnega kvarteta Tulipan in plesu klekljev je župan Damjan Krapš ob 21. uri po slovesnem dvigu festivalskega prapora pozdravil

množico prisotnih, med njimi tudi številne ugledne goste. Ob tem ni skrival navdušenja nad 300-letno tradicijo čipke na Idrijskem in na njen posebljeni značaj; zaželel pa je, da bi naj Idrija postala križišče čipkarske

Poseben poudarek je letos veljal popularizaciji »Jovankinega namiznega prta«, ki ga je leta 1976 sklekljala dvajseterica najboljših okoliških klekljaric. Vendar prta (dolžina 3 m in širina 1,8 m) zaradi tedanjih sitnih političnih okoliščin niso mogli vročiti Jovanki. In tako velja v idrijskem muzeju za najrazsežnejši in tudi najatraktivnejši čipkarski eksponat. Morda se pa Jovanka kdaj le utegne srečati z njim!

kulture. V imenu vlade pa je čipko kot kulturni produkt preteklosti in sedanjosti pozdravil častni pokrovitelj festivala in minister dr. Pavel Gantar – tudi iz rodu klekljarjev. Povezovalano besedilo se je poetično prepletalo z ljubeznijo do čipke, ki pomeni tudi ljubezen do doma, do domovine in do sveta.

Slovesnost je spet sklenil župan s spustom balonov v nočno nebo, kjer so se poigrali v odbleskih živopisnega ognjemeta, naznanjajoč začetek XXIII. Festivala Idrijske čipke.

Do nedelje se je zvrstilo množstvo kulturnih, delavniških, sejmskih, razstavnih tekmovalnih in zabavno družabnih prireditev, ki so bile deležne pozornosti mnogih obiskovalcev od blizu in daleč.

Marcel Štefančič

Namig za nedeljski izlet

... kakor ga priporoča Turistično društvo Logatec

Ste za nedeljski izlet? V naravo? Za rekreacijo? Bi se na koncu okrepli z domačo hrano in osvežili z domačo pijačo? Če je odgovor pritrdilen, potem sledite našemu namigu...

Najlepše bo, če se ob primerno lepem vremenu odpravimo po stari Grajski poti (ki kliče po primerni ureditvi, po primerni označbi s smerokazi in po opremi s klopami na razglediščih). Ta nekdanja glavna pot v Žibrše ponovno vabi. V Gorenji vasi se ta pot prične pri Čeponu z odcepom od Režiške ceste, od koder se pot vzpne do vrha Smolevca; od tam seže pogled do Dolenjega Logatca. Od tod se pot nadaljuje po grebenu proti Logaškim Žibršam.

Ob prvi hiši prečkamo cesto in krenemo na travniško pot mimo znamenja – lesenega križa s strehico – na eni strani in mimo starih kamnitih hiš na drugi strani, od koder dospemo na asfaltno cesto v Žibršah. Od gasilskega doma pa ni več daleč do kmetije odprtih vrat Tumle, kjer vam bodo prijazno postregli z domačimi dobrotami. Ob jasnem vremenu se od tam vidijo Kamniške in Julijske Alpe, seveda, pa očaj Triglav tudi.

Med poldruho uro hoje po večinoma gozdni poti se tudi pljuča naužijejo čistega zraka. Poskusite. Lepo vam bo.

B&V

Prihodnjič do boljšega dogovora z vremenarji

Letošnji izredno razgibani 16. Kmečki praznik na Medvedjem Brdu, žal, zaradi silnega neurja le do pol poti

Kar okrog 250 domačink in domačinov Rovtarskih Žibrš in Medvedjega Brda se je prvo nedeljo v avgustu trudilo za čimboljšo izpeljavo šestnajstega tradicionalnega Kmečkega praznika na Medvedjem Brdu. Osrednja pozornost obiskovalcev prireditve je bila namenjena tekmovanju v kmečkih opravilih in družabnih igrah. Zgodaj popoldne so se tekmovalne skupine zvrstile v slavnostni povorki. Tekmovalo je sedem ekip iz Podlpe, Jarče doline, Grape, Novakov, Medvedjega Brda ter ekipi Notranjskih novic in družine Brelih. Ekipo sta sestavljala po dve ženski in en moški; moški je bil namreč potreben za tekmovanje v košnji, v grabljenju pa so imele prvo besedo dekleta in žene. Ob parcelah so se zbrali navijači, za dobro voljo pa je med posameznimi igrami poskrbel voditelj Janez Cankar, »Jože«, iz TV Dober dan.

Ekipe so se pomerile še v pobiranju krompirja in prenašanju vode. Sodniki so tokrat največ točk namenili ekipi iz Podlpe, pred domačini in Grapo, odločili pa so se tudi za razglasitev najboljšega kosca – posameznika. Ta naslov je prejel tradicionalni zmagovalec podobnih prireditev Cveto Žakelj iz Jarče doline.

Sicer pa je bil dogodek ob Domu Medved namenjen predvsem zabavi in sprostitvi. Prek 3000

Vse živo, ko se nebo še ni razjezilo.

obiskovalcev je ob bogatem srečelovu in glasbi pridno napolnilo polja »kravje rulete« in si ogledalo vragolije klovna.

S krušnimi izdelki in pecivom so se izkazale domačinke, prav tako so predstavile tudi nekdanje nujne spretnosti, kot sta preja in kleklanje; obudile pa so tudi spomin na čase, ko so morali vse delo na kmetiji opraviti ročno.

Žal, je bila v večernih urah narava neprizanesljiva. Močan veter z neurjem, ki se je razdivjal ob prvih taktih Čukov, je množico obiskovalcev

predčasno prepedil domov in je povzročil kar nekaj škode. Močni sunki vetra so lomili veje, toča, ponekod celo v velikosti manjšega jajca, pa je oklestila rastlinje, uničila poljščine pa tudi marsikateri jekleni konjiček.

Organizatorji so zagotovili, da se bodo prihodnje leto z vremenoslovci bolje dogovorili glede vremena. Na svidenje torej prihodnje leto.

Anica Žakelj

Pod sivimi in zelenimi oblaki

»Poletno branje« članov literarnega društva Zeleni oblaki v Grajskem parku

Ker je prav na zadnji četrtek v avgustu dež pridno spiral dokaj ohlajeno ozračje, so se člani literarnega društva Zeleni oblaki, ki so pripravljali literarni večer Poletno branje, nekako zbal, da bodo pač ljudje raje ostali doma. Pa niso. Kljub temu da na vabilu ni nikjer pisalo, da bo »v primeru slabega vremena prireditve v.....«, smo prišli. In smo se zbrali v gostilni, ja, tam, kjer se je vedno v slovenski in še kaki drugi zgodovini prebiral verz, kjer so se metaforam prepuščali znani in neznani ustvarjalci in kjer so jih nekateri razumeli, drugi pa zmajevali z glavo, češ kaj neki bo iz tega!

In tako so se izpod sivih oblakov, ki so še vedno grozili zunaj, Zeleni oblaki spustili trenutek ali dva notri na trdna tla – znotraj. V nas. Ciril Zlobec je nekoč dejal nekako takole: »Vem, da najmanj ljudi na svetu prebira ali posluša poezijo, ampak kot literarno zvrst jo najviše postavljajo vsi.« Zakaj tako? Ker v pesništvu odkrivamo sebe, svoja hotenja in hrepenenja, povedano in neizpovedano, izraženo in neizraženo, razumljivo in nerazumljivo, tragično in komično in še marsikaj – obenem pa enako odkrivamo pesnika in njegovo dušo. Ne vedno in ne vsi, a kadar komu to uspe, je bogatejši, kakor je bogatejši pesnik sam.

Verjamem, da vsi o pesništvu ne mislijo tako. Nič hudega. Če je katera od umetnosti tako osebna, kot poezija – tam se dogaja enako. Zato naj mi bo dovoljeno, da je tudi ta zapis o lepem literarnem dogodku tako osebno, moj.

Člani literarnega društva **Zeleni oblaki**, točneje nekateri med njimi, so nam, navadnim smrtnikom, sklenili pokloniti del svojega videnja in občutenja sveta ter so tako preverjali (skupaj z nami), ali smo odkrili del sebe v njihovi ustvarjalnosti. Tisti, ki ste bili tam, zdaj lahko preverite, ali sem kaj našel v njihovem izrazu in ali se to sklada s tem, kar ste čutili, drugi pa boste le izvedeli, da se je pod sivimi oblaki nekaj dogajalo.

Bojana Levinger je bila trivrstično-skrivnostno-bлага, **Tilka**

Poletna branja v Grajskem parku (skrajno desno moderatorka Branka Novak).

Foto: P. Sark

Jerič mi je dokazovala, da njen *Novi Svet* ni *Novi svet* (Amerika), **Francka Čuk** mi je zagotavljala, da je po naporinem dnevu vedno moč najti trenutek zase, **Branka Novak** je bila prešerno vesela in zasanjana, otroško razposajena, **Nada Kržan** resna in iščoča, **Nina Gostiša** mladostno zaljubljena in prepričana vase, **Vanda Lavrič** osebna, a skrivnostna, **Tine Vučko** po eni strani erotično vznemirjen, po drugi pa hudomušno kritičen, o **Jožetu Jerini ml.** le nekaj besed o skrivnostnosti, saj ga ni bilo, **Marcel Štefančič** pa nam je snemal igralske maske z aforizmi in prisegel, da je posmrtna najbolj »odkrita«. S primerno mero prijaznosti je svoje kolege predstavljala in povezovala njihova prizadevna predsednica društva **Branka Novak**. Pri tem pa so ji z lastnimi priredbami skladb pomagali glasbeniki **Vinko Kralj**, **Bojan Šen in Vid Sark** in nam ponudili od časa do časa trenutke za razmišljanje o tem, kar smo pravkar slišali. Skratka – nenavaden, osebno večer, ki se je osebno nadaljeval ob prijazno ponujeni kapljici rujnega vinca in krljlu melone, kar je prispeval **Primož Petek**, »Obrščak« tega večera skupaj s svojim osebjem, za katerega se je zdelo, da je pravkar pogostil Martina Spaka.

Pa naj navržem misel, ki se mi je oblikovala, ko sem se vračal domov.

Ničkoliko poskusov literarnih društev smo že doživeli v Logatcu, med nami žive ali so živeli ljudje, ki so se zapisali v slovensko literarno tvornost, bili so poskusi izdajanja lastnih literarnih revij, Logatec se je že lahko ponašal s prepoznavnostjo v literaturi, za vedno bomo imeli, za primer, Mirka Zupančiča, Anico Perpar ali – Andreja Žigona. In včasih se je celo zgodilo, da jim je kdo pomagal: naša logaška podjetja, obrtniki ali še kdo, tudi tokrat v Grajskem parku Valkarton, Resal, Knjižnica Logatec in OŠ Tabor. Kljub vsemu temu se vedno najde kdo, ki navrže, »saj se v Logatcu nič ne dogaja«. Pa se. Ne vedno tako naglas in s toliko besedi. – Pa me je nekaj vendar zmotilo tega hladnega četrtkovega večera pod sivimi in Zelenimi oblaki: med obiskovalci mi je manjkal, recimo, župan, ki ga poznam kot kulturnika po duši, pa kakšen občinski svetnik več, opazil pa sem državnega poslanca, kar je zgledno. Manjkal mi je tudi kak »poslovnež« ali »obrtnik« več. Vem, da bodo Zeleni oblaki preživeli, če se bodo taki večeri ponavljali ali pa ne; ne bodo pa »preživeli«, če bodo izgubili občinstvo ali članstvo. Naj jim bodo za vzpodbudo besede Cirila Zlobca z začetka tega zapisa.

KRAS

S polnimi jadri novim izzivom naproti

Pravkar minula sezona je bila za logaške godbenike zelo delovna in plodna z dogodki, kot so selitev orkestra v nove prostore, odmeven koncert popularne glasbe ob vstopu Slovenije v EU, gostovanje v češki Karvini, pa koncerti v Ljubljani, Cerknici in v Izoli, pa lep in nepozaben julijski koncert na Trgu sv. Nikolaja, ko smo v Logatcu gostili enega največjih in najboljših čeških orkestrów – orkester iz Karvine. Vseh vtisov in občutij še nismo uspeli popolnoma urediti, zagotovo pa bodo lepo popestrili in obogatili kroniko orkestra.

Tudi med poletnimi počitnicami godbeniki nismo popolnoma mirovali. Nekaj najmlajših se je udeležilo poletnega izobraževalnega tabora na Bledu, kot člani Slovenskega mladinskega pihalnega orkestra pa so nastopili tudi na zaključnem koncertu. Tisti ne najmlajši pa smo počitniške dni izkoristili za pogled naprej in za snovanje načrtov za novo sezono.

Zamikali so nas novi izzivi. Do najvišje možne ravni bi ponovno radi dvignili kvaliteto orkestra, zato smo se prijaviili na Mednarodno tekmovanje pihalnih orkestrów 23. in

Promenadni koncert logaških godbenikov v avli največjega češkega zdravilišča Klinkovice pri Ostravi.

24. oktobra letos v Velenju. V dveh težavnostnih kategorijah je prijavljeno 14 pihalnih orkestrów iz Avstrije, Italije, Madžarske in Slovenije. Logaški godbeniki se bomo pomerili v najzahtevnejši (A) kategoriji.

Zaradi pomembnosti izziva smo intenzivne priprave na tekmovanje začeli že v drugi polovici avgusta. Zahtevni tekmovalni program dveh slovenskih skladateljev Marjana Kozine in Uroša Kreka terja veliko kvalitetnega dela in popolno pripadnost. Tekmovalne skladbe (z dodatki, seveda) bomo predstavili na

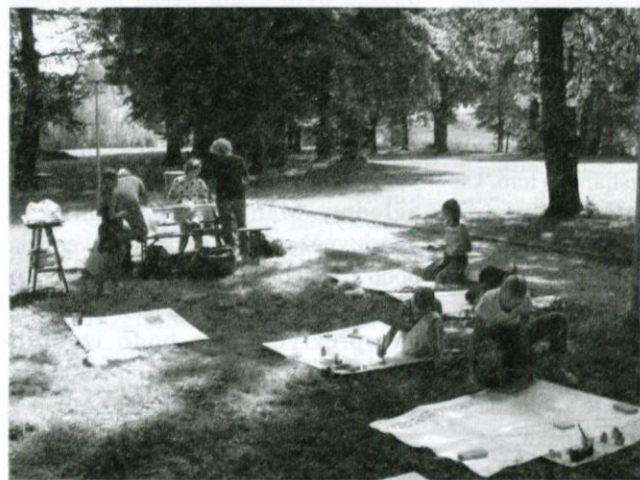
Predtekmovalnem koncertu 10. oktobra ob 19. uri v Narodnem domu.

Kljub temu da bodo priprave na omenjeno tekmovanje zelo naporne, pa časa za počitek po tekmovanju praktično ne bo. Bliža se namreč tudi konec leta in z njim priprava in izvedba tradicionalnega Božično-novoletnega koncerta. Pri tej prijetni obveznosti pa nam bo letos priskočil na pomoč Alfi Nipič, legenda slovenske narodno zabavne in popularne glasbe. Verjamemo, da svoje zveste publike tudi letos ne bomo razočarali.

Slavko Albreht

Do večine tiskanja na tkanino

V letošnjem poletju je Območna izpostava Javnega sklada za kulturne dejavnosti Logatec od 18. do 20. avgusta pripravila v parku Kluba Grajski park v Gor. Logatcu rokodelsko delavnico tiskanja na tkanino, ki jo je vodila Katarina Istenič Rudolf. Rokodelke, ki povečini še niso poznale te veččine, so se srečevale vsak dan od 10. do 13.

In tako so se potiskovale tkanine.

ure in ustvarjale pestre in barvite vzorce in motive na različne bombažne tkanine; tiskale so na rjuhe, prte, nogavice, majčke... Malo za šalo, malo zares so si nekatere med njimi pripravljale balo, saj je to veliko hitrejša tehnika kot, npr., vezenje. Prevladovale so osnovnošolke in Logatčanke, vendar pa so prihajala na delavnico tudi dekleta z Rakeka in iz Ljubljane.

Gospa Vida Bandur Jazbec iz Logatca je ob koncu delavnice takole komentirala: »Bile smo odlična tiskarska skupina, ne glede na generacijske razlike.« Zala Müller iz Ljubljane pa: »Tisti trije dnevi, ko smo imeli delavnico, so bili ful kul! Imeli smo d'best učiteljico Katarino, d'best ambient, d'best pokrovitelje, ki so nam nudili d'best malice... Zato so bili tudi naši izdelki d'best. Delavnica se je tako hitro končala, da sploh nismo mogli verjeti.« In še Katarina Müller iz Ljubljane: »Med obiskovanjem delavnice sem se naučila iz vsakdanjih stvari narediti čudovite izdelke. Uživala sem v tiskanju na tkanino, ob spoznavanju novih ljudi, ob malicah našega pokrovitelja... Dobila sem tudi nove zamisli za nadaljnje ustvarjanje. Izdelki, ki sem jih potiskala, me bodo vedno spominjali na aktivno preživete počitnice v Logatcu.«

kir

Naj zvone zvonovi!

Po novem se bodo v podružni cerki sv. Luka v Grčarevcu oglašali zvonovi v motivu »glorie«

Oblačno obnebje ni obetalo kaj prida nedelje, tistega 11. julija, a vendar je Grčarevec vabil k praznični slovesnosti pod milim nebom – k mašni daritvi, namenjeni blagoslovu

Župnik France Kadunc in škof Alojz Uran med blagosloovitvijo zvonov.

dveh novih zvonov. K idilični podružnični cerkvi sv. Luka se je dopoldne zgrnila množica, nekaj krat obsežnejša od siceršnjega števila prebivalcev tega kraja. Daritveno in blagoslovitveno slovesnost je opravil ljubljanski pomožni škof Alojz Uran, ki je v svoji homiliji navdušeno izrazil priznanje vaščanom za triletne priprave, za darove, občini

»Neka zvone sva zvonal!«*

Ko so na smrt bolnega maršala Tita pripeljali v ljubljanski Klinični center na zdravljenje, so zaukazali, naj se od cerkve Sv. Petra, ki je nedaleč od bolnišnice, ne bi oglašali zvonovi, da ne bi motili utrujenega predsednika Jugoslavije.

Čez dan ali dva, ko se je bil bolni predsednik zazrl skozi okno in opazil zvonik, je vprašal ljudi krog sebe: »Pa što, ova crkva nema zvona?« In pojasnili so mu, da zvonovi ne zvonijo, da bi ga ne motili v bolniški postelji. Pa je vidno oslabei predsednik vzkliknil: **»Neka zvone sva zvonal!«**

* »Naj zvonijo vsi zvonovi!«

Anekdoto je pripovedoval pomožni škof Alojz Uran ob blagosloovitvi zvonov v Grčarevcu

za ureditev poti do cerkve, posebej pa obema botroma novih zvonov Mariji Kermavnar iz Grčarevca in Milki Blučan iz Planine (r. Kunc v Grčarevcu); svojo pridigo pa je sklenil z željo, naj zvonovi oznanjajo, da žive tod dobri ljudje.

Zbrane na slovesnosti je pozdravil tudi župan Janez Nagode, ki je posebej pohvalil nesebično prizadevnost Grčarevčanov.

Kako bodo peli zvonovi v Grčarevcu?

Stari zvon iz leta 1782, posvečen sv. Lenartu in Brezmadežni, je premera 77 cm, težak 216 kg in zveni v tonu B1. Novi večji zvon, posvečen sv. Luku meri v premeru 75 cm, težak je 228 kg in zveni v C2-1/16, manjši pa je posvečen Mariji pomočnici s premerom 62 cm je težak 130 kg ter zveni v tonu Es + 2/16. Vsi trije zvonovi so torej intonirani v glasbenem motivu »glorie«

Ključar je ob koncu slovesnosti pozdravil škofa Urana in se zahvalil vsem za pomoč, tudi darovalcem zemljišča za razširitev ceste, županu za podporo, župniku Francetu Kaduncu za vztrajne vzpodbude in pomoč in vsem darovalcem za nova zvonova, ulita v livarni Feniks v Žalcu, od katerih je prvi posvečen sv. Luku, drugi pa Mariji pomočnici, ki bosta poslej, kakor je dejal župnik, družno odzvalnjala z zvonom, ki visi v zvoniku že od leta 1782, ko ga je bil ulil ljubljanski zvonar Janez Jakob Samsa.

Dež je nekako prizanesel slovesnosti, tudi bogati zakuski gostoljubnih domačinov, tudi pesemskim vižam, ki jih je sredi navdušenih Grčarevčanov in drugih gostov vzpodbujal s svojo pevsko silovitostjo pomožni škof ljubljanski Alojz Uran. Kasneje se je ulilo...

Marcel Štefančič

Pesem zvonov

*Sveti Luka, naš svetnik,
Ti, v nebesih priprošnjik.
Davno že so te častili,
cerkev to ti posvetili.*

*Tudi mi častimo te;
Bogu prošnje nosiš vse.
Zdaj v zahvalo pojeta
nova ti zvonova dva.*

*– Pojta Bogu zdaj, zvonova,
pesem našega srca;
v cerkev privabita
še ostala srca vsa.*

Prek verskih védenj tudi do samospoznavanja generacij

Na drugo julijsko nedeljo, ko je v Grčarevcu ljubljanski pomožni škof msgr. Alojz Uran blagoslovil nova zvonova pri sv. Luku, je stekel tudi tale pogovor.

Spoštovani msgr. Alojz Uran, ste to pot prvič na Logaškem – v Grčarevcu?

Veste, da je res. Moram kar priznati, da sem iskal ta kraj po zemljevidu. In Bogu sem hvaležen za priložnost, da sem lahko obiskal ta čudoviti delček naše domovine – Grčarevec s cerkvico sv. Luka, z lepo prenovljenim oltarjem... Vesel sem tudi pridnosti vaščanov, ki so dobrosrčno pomagali pri novih zvonovih in tudi pri na novo asfaltirani cesti mimo vaše cerkvice. Navdušenje ljudi pa sem doživel tudi ob današnjem bogoslužju, ko je daritveno slovesnot poglobila še blagoslovitev dveh novih zvonov.

Res je: v Grčarevcu kar dvoje novih zvonov, ponekod pa bi zvonove najraje utišali...

No, pri poskusih utišanja zvonov, mislim, da gre predvsem za posamične primere, ki kažejo določeno nestrpnost do naše čudovite sakralne dediščine. Mislim, da gre pri tovrstnih ravnanjih bolj za ekstravaganco, za željo po medijski odmevnosti, kot za sovraštvo do cerkve in vere. Navsezadnje, posamezni zvon se da utišati, zgodovinske, kulturne in glasbene sporočilnosti zvonov, ki spremljajo človeka od rojstva do smrti, pa se ne da »izbrisati«.

Pomožni škof Uran velja za človeka veselja, smeha, petja, skratka, resnično radostnega oznanjevalca Božje besede; od kod vam toliki žar?

Veselje se je naselilo vame tako rekoč v zibelki. Za radost nad življenjem me je navduševal dom v resnično lepem družinskem okolju, ob delu, molitvi in pesmi. V družini smo živeli vero. Vsak dan smo se izročali Bogu v zavesti, da v Njem živimo in v Njem smo. Božja beseda pa je sploh izraz upanja, ljubezni, veselja – vedno prisotna, tudi če Boga ne vidim; saj tudi sonca skoz oblake ne vidim, pa vendar je. In ravno zavest, da človek ni sam, da je Bog z njim, mora slehernega radostiti. Bog je, tudi če ga vedno ne

»vidimo«.

Zaupana vam je posebna duhovna skrb za Slovence po svetu; kako doživljate naše rojake, razseljene po širnem svetu?

Veste, doživljanje slovenstva v svetu je sila raznoliko. Srečujem že tretjo generacijo naših razseljenih rojakov. V anglosaksonskem in nemškem okolju se jezik zelo hitro izgublja. Hkrati pa se pri najmlajših generacijah čuti nov odnos do rodni korenin, iščejo povezave z domovino prednikov. Z vsem tem se tudi pospešuje zanimanje za jezik, kar je

Pomožni škof ljubljanski Alojz Uran, človek poduhovljenih radosti.

vzpodbudno. Posebno poglavje pa velja argentinskim Slovincem. Tam je ostala narodnostna zavest močna zaradi izrazite pripadnosti narodni skupnosti, šoli in Cerkvi. Vzoredno z državno vzgojo in šolo v španskem jeziku, teče redno vzgojno izobraževalno in tudi veroučno delo v slovenskem jeziku – od vrtcev do mature – že petdeset let. Seveda, vse to je treba pripisati izjemnemu občutju za enotnost slovenske skupnosti, ki jo že v tretjo generacijo povezuje in vzpodbuja tamkajšnje slovensko izobraženstvo s slovenskimi duhovniki. Vsega tega smo veseli, še bolj pa bi bili veseli, ko bi se domovina izraziteje odzivala na potrebe naših rojakov.

Kako se pa država odziva doma?

Hvala Bogu, demokracija je vnesla prenekatere spremembe – na bolje, seveda. Kar pa ne pomeni, da moremo biti z vsem zadovoljni. Medtem ko se duhovna oskrba v bolnišnicah, v zaporih, v vojski že vključuje v vsakdanji dnevni red, pa je šola še daleč od normalne in enakopravne možnosti za vse otroke in starše. Ne zavzemamo se za verouk (katehezo) v šoli. Ta naj ostane v okviru župnij. Pač pa želimo, da postane sestavina šolskih programov tudi verski pouk, splošno in korektno védenje o verstvih, še posebej o krščanstvu, kjer korenini naša civilizacija, naša kultura in naš nacionalni obstoj. Navsezadnje gre za spoznavanje naših korenin, brez katerih tudi v prihodnosti nimamo temeljev.

Na Slovenskem traja zdaj že nekaj časa svojska radovednost, skorajda neke vrste neučakanost – kdo neki da utegne postati novi ljubljanski nadškof. Med ljudmi se sliši tudi pobožna želja, da bi novi nadškof postal sedanji ljubljanski pomožni škof msgr. Alojz Uran. Vaš komentar?

Ha-ha-ha... Ja, g. naškof dr. Franc Rode – in z njim slovenska katoliška Cerkev – je bil deležen izjemnega priznanja. Sveti oče mu je dodelil visoko službo prefekta kongregacije za posvečeno življenje. Ljubljanska nadškofija pa je ostala brez nadškofa. Kakorkoli že ljudi vznemirja kaka radovednost z vsemogočimi ugibanji, je treba le reči, da gre proces pri imenovanju novega nadškofa po ustaljenih pravilih. Kdo bo naslednji nadškof? Morda eden od sedanjih škofov ali kdo drug od duhovnikov. To bo odločil Sveti sedež. V jeseni, verjetno šele po naših parlamentarnih volitvah, nam bo že vse znano.

Gospod msgr. Alojz Uran, pomožni škof ljubljanski, radosti in veselega upanja še naprej. Hvala lepa.

Marcel Štefančič

Za poglobljeno prijateljstvo

Logaški skavti so julija letos gostili mlade z Azurne obale – Utrjevanje evropskega duha tudi med najmlajšimi

Skupina francoskih skavtov iz mesta Grasse ob Azurni obali je preživela štirinajst dni v Sloveniji. Gostoljubno so jih sprejeli in vodili logaški skavti stega Zvedavi polh. Srečanje dveh narodov – slovenskih in francoskih otrok in mladine – se je pripravljalo celo leto. Vrstili so se obiski, e-maili, stekla so dopisovanja, urejala so se dovoljenja; pogovore na francoski ambasadi je vodil Jan Mihevc v sodelovanju z logaškimi skavtskimi voditelji Jožetom Mihevcem, Markom Gantarjem, Majdo Turk, Janezom Trčkom, Aleksandro Humar, Dragom Malavašičem in drugimi.

Srečanje skavtov se je pričelo 13. julija s sprejemom na trgu pred cerkvijo sv. Nikolaja. S pesmijo, plesom, pozdravnim nagovorom župana Janeza Nagodeta, pogostitvijo in namestitvijo stotih francoskih otrok in mladcev v župnijskem domu, v domu na Griču in po družinah. Nato je sledil ogled Logatca in okoliških zanimivosti do večerne sv. maše, ki so jo darovali duhovniki Janez Kompare, Didier Dubray iz francoske župnije Notre Dame des Fleurs iz mesta Grasse in Alain iz afriške (Burkine Faso) župnije Batie; zbrane je nagovoril predstavnik francoske ambasade.

Po sprejemu v Logatcu se je obisk francoskih skavtov nadaljeval v vasi Božakovo ob Kolpi, kjer so teden dni preživeli v druženju z logaškimi skavti. Njihov program se je prepletal ob spoznavanju skavtskih veščin, duhovnosti, življenja v naravi, v spoznavanju različnih običajev in navad, kulinarike ter ob medsebojnem sporazumevanju v angleškem, francoskem in slovenskem jeziku. Po tednu

Med najmlajšimi slovenskimi in francoskimi volčiči.

Foto: D. Malavašič

nepozabnih doživetij, ki so jih z dodatnimi dejavnostmi obogatili dnevi »odprtih vrat«, »slovenski« in »francoski« dan ter »pot preživetja«, se je skupina sedemdesetih logaških skavtov vrnila domov, francoski gostje pa so še nekaj dni pluli po Kolpi, obiskovali še druge kraje po Sloveniji, nato pa raziskovali zaselke in vasi v naši občini.

Tako so se na simbolni ravni tudi logaški skavti odprli Evropi in skupaj z novimi prijatelji počastili deseto obletnico delovanja. S tem pa se je tudi pobratenje župnij Logatec-Grasse-Batie izpred dveh letih še poglobilo v razsežnosti sodelovanja mladih. Prijateljstvo se bo še krepilo. V prihodnjem poletju pa bodo logaški skavti popotovali k Azurni obali, svojim novim prijateljem in dogodivščinam naproti.

NevMa

Od Rovt do Kompostele

Romanje k sv. Jakobu v Komposteli – Peš prek Pirenejev in žgoče španske ravnice – Dolgih 800 km v vsega 29 dneh – Čas, ko si tudi sam s seboj

I.

Slovenci že od nekdaj radi romamo. Romarskih poti je veliko, najpomembnejša je v Rim (Roma – od tod tudi izraz romati), tej sledi Sveta dežela in takoj za njo Santiago de Compostela, po domače Sv. Jakob v Komposteli. To je stara španska romarska pot iz 8. st.; tedaj so Jakobove relikvije rešili s Sinaja pred Saraceni. V 9. st. pa so zgradili cerkev sv. Jakoba, v katero so shranili relikvije, in tam počivajo še danes. Tu se je v 10. st. razvila znamenita romarska pot, ki je kar za 5 stoletij zasenčila celo Rim in Jeruzalem. Ob številnih poteh do znamenitega mesta so zgradili veliko samostanov, cerkva (v slogu znamenite katedrale v Santiagu), gostišč in kapel.

Veliko Slovencev je že romalo tja v prav nemogočih pogojih nemirnega srednjega veka. Ker niso vedeli, če se bodo sploh še kdaj vrnil, so pred romanjem napisali oporoko. Ena izmed sodobnih božjepotnic – *Marija Logar* iz Rovt,

mama Andreje, Martina in Berta, treh nadarjenih glasbenikov, žena v najlepših letih, izobraženka, skratka, ena izmed redkih Slovenk, ki so v 29 dneh prehodile okrog 800 km dolgo pot, dan za dnem v vročini in dežju – ni napisala oporoke, čeprav je bilo romanje naporno, pač pa je o svojem »podvigu« pripovedovala za bralce Logaških.....

Marija, kako se je pravzaprav začelo?

Pred desetimi leti sem po radiu poslušala reportažo o tej španski božji poti, romanju ali kakorkoli temu kdo pač reče. Takoj se mi je porodila želja, da bi jo prehodila tudi jaz. Pravzaprav sem bila prepričana, da jo enkrat bom. In sem čakala na priložnost, čeprav po desetih letih. Poleti sem brala o tem knjige in brskala po svetovnem spletu; jeseni pa sem zasledila vabilo in se prijavila. Romanje je organiziralo društvo ŠMAR iz Žirov.

Čemu se podati na tako dolgo pot? Je to

kakšen poseben duhovni vzgib, je preizkušnja telesne zmogljivosti, želja po novih doživetjih, kulturnih obzorjih?

Nekaj vsega tega. Tudi tisti, ki se podajo na to pot samo kot športniki ali kulturniki, so slej ko prej »prisiljeni« v soočenje s samim seboj. Pot je preprosto tako dolga, da ne gre drugače, da ne bi prišel tudi do sebe, do pogovarjanja s samim seboj, da se ne bi ozrl po obnebju duhovnega. Za nekoga je to Bog, za druge neka višja sila... Torej na tej poti lahko moliš, razmišljaš, se pogovarjaš...

Vem, da nisi kaka »huda« športnica. Rada sicer hodiš na sprehode, v gore, plavaš, smučaš ... kolikor ti pač dopušča čas. Sicer pa brez posebnih treningov. Prehoditi vsak dan okrog 30 km niso ravno mačje solze?

Izredno pomembna je telesna pripravljenost. Tega sem se zavedala, zato sem se začela tudi pripravljati: vsak dan sem hodila od doma na Vrh Sv. Treh Kraljev. Bolj ko se je bližal dan odhoda, bolj so se moje poti daljšale: pogosto tudi po 20 do 30 km.

In tik pred odhodom – 12. julija – je bilo treba v nahrbtnik pripraviti prtljago...

Zanimiva izkušnja je to, ko ugotoviš, kako malo potrebuješ za preživetje! Doma imaš polne omare in hladilnik, cel mesec na poti pa preživiš s stvarmi iz nahrbtnika, vsega 8 do 9 kg brez hrane. Je pa v njem res najnujnejše. Hrano smo kupovali sproti ali smo si jo pripravljali po prenočiščih ob poti ali pa smo kaj jedli v bližnjih gostiščih, kjer so bile ponudbe za romarje dokaj poceni.

Kje se začela ta zaresna pot?

Romarji so se zbrali na ljubljanski železniški postaji.

Na ljubljanski železniški postaji se nas je zbralo deset, ki smo se nato dan in dve noči vozili prek Italije in Francije do mesteca Saint Jean Pied de Port blizu španske meje. Tam smo si uredili romarsko izkaznico in dobili prvi žig. Med drugim se tam navede tudi, s kakšnim namenom se kdo odpravlja na pot (verskim, športnim, kulturnim ...). Že naslednji dan pa se je začelo; s težkimi nahrbtniki smo se zagrizli v Pireneje, kar je bilo za prvi dan, ko smo bili utrujeni še od vožnje, kar naporno. Zvečer smo prišli do prvega prenočišča na višini 960 m in tam dobili drugi žig...

(Se nadaljuje.)

Ljudmila Treven

Lahko si zvezda

Letošnji oratorij se je pod geslom »Lahko si zvezda« dogajal med 5. in 10. julijem na trgu pred cerkvijo sv. Nikolaja in pred župnijskim domom v Dolenjem Logatcu.

Da dan ni bil enak dnevu, je poskrbela zavzeta petidvajseterica animatorjev. Dopoldnevi druženja so se običajno pričeli z molitvijo, nato je sledila himna oratorija z dvigom zastave ter zgodbica. Po njej pa... številne delavnice, zanimive za najmlajše pa tudi za malo starejše otroke; vseh je bilo letos prek devetdeset. V enajstih delavnicah so

izdelovali sestavljanke (puzzle), nakit, »povštrčke«, darilne vrečke, okvire, lutke, medvedke... Pa plesali so, postavljali šotore, igrali nogomet, in ne nazadnje, so se »šli« tudi novinarje; izdali so pravi časopis z različnimi članki, fotografijami...

Dopoldanskim dejavnostim je sledil odmor za kosilo in počitek, nato pa so se otroci ponovno zbrali ob treh in nadaljevali s tekmovanji v športnih igrah. Posebna dneva v tem počitniškem tednu sta bila sreda s celodnevним izletom, na katerem je bila »velika igra«, piknik in sv. maša z Robijem Friškvcem, duhovnim pomočnikom, ter četrtkovo popoldne s prireditvijo »Pokaži kaj znaš«, kvizom in obiskom »zvezd«, kot so duo Sonce pa skupina B.B.T in pevka Alya.

Teden je minil kot bi mignil. Otroci so zavzeto ustvarjali zanimive izdelke, se športno pomerili v številnih igrah, prejeli zanimive nagrade... in vse skupaj predstavili na zadnji, sobotni dan staršem in svojim prijateljem. Da pa je vse potekalo brez težav in zapletov sta poskrbela sončno vreme in vestna, vedno nasmejana ter prijazna »šefica« Meta Mihelčič, ki je usmerjala in vodila ekipo neutrudnih animatorjev od jesenskih priprav do poletne izvedbe – za marsikaterega otroka – nepozabnega počitniškega tedna.

Oratorij 04.

Foto: D. Malavašič

NevMa

Iz Logatca na Triglav

V soboto, 21. avgusta, se je 14 logaških planincev zgodaj zjutraj, potem ko so odložili pretežno prtljago v občinski kombi, ki ga je do Uskovnice odpeljal vodja pohoda Janez Slabe, odpravilo v oblačnem vremenu prek Blekove vasi proti Medvedjemu Brdu. Po krajšem okrepčilu Pr' birt so pot nadaljevali prek Dol in Gor ter skoz Ledine prispeli opoldne na Sivko (1006 m) in v lepem okolju ob kapelici nekaj malega pokosili.

Sredi popoldneva so prispeli na Bevkov vrh (1051 m) in do kapelice z žigom. Janez pa je tja prinesel v nahrbtniku pivo, ki je nekako vzpodbudilo novih moči. Zaradi pretečih temnih oblakov so pohiteli po bližnjicah do Kladja. Na poti v Cerkno pa jih je dodobra zmočila ploha. Preoblekli in odpočili so se v tamkajšnjem hotelu, nekateri so se tudi okopali v bazenu. Ko je dež ponehal, so planinci nadaljevali pot proti Poreznu in okrog sedmih zvečer prišli v Labinje, nato so se na gostoljubni najvišje ležeči kmetiji Obid osušili ter občudovali lep sončen zahod. Po zaužitju odlični mineštri in špehovki so legli k počitku: nekateri v hiši, nekateri pa na seniku.

Drugega dne so po zajtrku, ko je doline krila megla, krenili proti vrhu Porezna (1632 m). Po dveh urah hoje so se ustavili v Planinskem domu Andreja Žvana-Borisa, kjer je bilo vse

praznično zaradi slavljenja 100-letnice cerkniškega Planinskega društva. V sončnem vremenu so nadaljevali pot in dospeli opoldne na Petrovo Brdo (804 m); pri studencu ob planinskem domu so se prijetno osvežili in odpočili. Sredi popoldneva pa so se že ozirali z Lajnarja proti Poreznu. Na poti proti Soriški planini se je gnetlo vse polno obiralcev borovnic; okrog petih popoldne pa so že dospeli do lovske kočice, kjer so prenočili. Še prej pa jih je Bernard za svoj praznik pogostil s čevapčiči (ki jih jepripeljal in spekel njegov prijatelj).

Tretjega dne so v sončnem vremenu nadaljevali pot skoz Nemški Rovt in v slabih dveh urah prišli v Bohinjsko Bistrico, kjer so se oskrbeli s potrebno hrano in pijačo. Po krajšem počitku so pot nadaljevali do Srednje vasi, kjer so se po dobri uri hoda osvežili ob vaškem koritu. Sredi dneva je pot privedla planince na Uskovnico (1138 m). Tu so še dodaten del prtljage oddali v kombi ter z najnujnejšo opremo krenili proti 3 ure oddaljenemu Vodnikovemu domu na Velem polju (1817 m), od koder se je ponujal lep razgled na sončni Triglav, in od koder so se kasneje vzpenjali proti Domu Planika (2408 m), kamor so med sončnim pohodom dospeli ob sedmih zvečer; od tam se je pogled sprehajal vse do Ljubljane; tam so tudi prenočili.

Četrti dan so se ob osmih

Planinski pohodi

Nedelja, 19. septembra
Planinski pohod na KEPO (2143 m)
 Org. in info: PD Logatec,
 tel.: 031 327 592
 (Rajko Rupnik)

Nedelja, 26. septembra
Planinski pohod na GOLAKE (1439 m)
 Org. in info: PD Logatec,
 tel.: 01 75 43 617
 (Jernej Rus)

srečno povzpeli vrh Triglava (2864 m). Z enominutnim molkom so nato počastili spomin na letos pokojnega planinca in večkratnega pohodnika Danila. Kljub gneči je uspelo logaškim planincem pred Aljaževim stolpom opraviti skupinski posnetek: trije Janezi, dva Franca, dve Marinki, Neža, Matija, Gregor, Bojan, Boris, Tomaž in Bernard. Z vrha Triglava so nato v dobri uri dospeli do Triglavskega doma na Kredarici (2515 m).

Ob enajtih so nekateri obiskali še Staničev dom (2332 m), drugi so se po Tominškovi poti spustili proti Aljaževemu domu v Vratih, medtem ko je vodja Janez odhitel na Uskovnico po kombi, ki ga je pripeljal v dolino Vrat. Nato je v posebni knjižici potrdil udeležbo letošnjega pohoda vsem planincem, ki so prejeli tudi spominsko majico. Skupno pa so prijateljem in donatorjem poslali spominsko kartico pohoda z vsemi žigi. Ob petih popoldne so se z Oblakovim avtobusom odpeljali v Logatec, kjer jih je v bifeju Zvonček pričakala predsednica Alenka z nekaterimi člani Planinskega društva, čestitala je vsakomur za prehojeno pot in vsakomur izročila nagelj.

Vodja pohoda je bil vsega vesel, še posebej tega, da so se planinci vrnili brez nezgod.

Marinka Petkovšek

Navdušeno nasmejani planinci pred Aljaževim stolpom. Foto: M. Petkovšek

Prek Prevale v Drago

V jutranjih urah so se planinci 7. avgusta odpeljali z Oblakovim avtobusom do mejnega prehoda Ljubelj. Od tu naprej so se s planinsko opremo podali proti Begunjščici pod vodstvom Marinke Kozamernik. Po poldrugi uri zmerne hoje med razgledovanjem po dolini, kjer so se videli ostanki taborišča iz 2. svetovne vojne, po pregledu dveh večjih rovov, mimo bunkerjev in pečin, na katerih so vidne školjke, kar govori o tem, da je včasih do tod segalo morje, so dospeli do Koče na Prevali (1311 m). Tu so si oddahnili in se okrepčali; med tem sta se od nekod vzela dva muzikanta, ki sta med množico še drugih pohodnikov poskrbela za veselo razpoloženje.

Nekaj planink se je nedaleč od kočice pri lepo okrašeni kapelici udeležilo maše; kasneje so po niže speljani gozdni poti odšli h Koči na Planinci. Večina planincev se je odločila za vzpon do Roblekovega doma (1657 m). Spotoma se je lepo videlo grad Kamen, Begunje, Blejsko jezero z gradom, Radovljico, letališče Lesce in Mežaklo. V Roblekovem domu je množica planincev pričakovala Vilka in Slavka Avsenika. Ob zvokih »Avsenikov« so planinci zaplesali kar po travnatem plesišču. Tamkajšnje planinsko društvo je že tretjič organiziralo pohod »Na Roblek bom odšel«. Malo čez poldne je trikrat pristal helikopter, ki je pripeljal sodelavca Avsenikov iz tujine in brata Avsenika. Vsi so prihod Slavka Avsenika burno pozdravili in se z njim fotografirali.

**Odkupujemo,
odkupujemo,
odkupujemo...**

... sablje, sulice, bajonete, čelade, epolete, uniforme, odlikovanja, oficirske kape in druge zanimive stare vojaške predmete ter vojaške fotografije izpred leta 1953 – kupi Vojni muzej Logatec, Tržaška 81a, 1370 Logatec (tel. 7542-781)

Pred kočico na Prevali.

Foto: M. Petkovšek

Po dobri uri so zapustili veselo družbo, zakaj megle so postajale vse gostejše; po poldrugi uri hoje so že prirajžali do Poljske planine (1192 m). Tu se jim je med številnimi planinci prilegel počitek z malico. Sredi popoldneva so nadaljevali pot mimo Planine Planince, kjer so se jim pridružile ostale pohodnice. Na uro

dolgi poti jih je ujela nevihta z dežjem, tako da so se morali v Domu v Drago spet osušiti in preobleči. Nekateri pa so ob zvokih ansambla še zaplesali. Nato so se z avtobusom odpeljali mimo gradu Kamen, skoz Begunje pa po avtocesti med silno nevihto do vedrega Logatca.

Marinka Petkovšek

Menard – vse bliže prvaku Slovenije v avtokrosu

Domen Menard uspešen tudi v diviziji 1,4.

Foto: J. Turk

Domen Menard se je 22. avgusta v Zapolju s številko 139 v zastavi yugo kot edini Logatčan pomeril v avtokrosu, ki ga je organiziral vrhniški Blagomix, in se po tej dirki v diviziji 1,4 uvrstil na 15. do 16. mesto.

– Sicer pa 20-letni Menard, dijak elektrotekniške šole, trenutno vodi v kategoriji voznikov do 21. leta, in mu pred zadnjo dirko vse tako kaže, da bo postal v tej kategoriji slovenski prvak.

g.ur

Šola se je nepreklicno začela

Spet se je začelo. Šola, šola, šola... Letos je v rovtarski šoli prvič več kot 200 učencev; na matični šoli kar 186. V prvem razredu devetletke je 23 učencev. Na šoli so tudi letos le enooddelčni razredi; 8. razred je s 26 učenci najštevilčnejši, najmanj jih je v 2. razredu, saj je tam zasedenih le 14 stolčkov.

Na podružnici na Vrhu Sv. Treh Kraljev je v dveh kombiniranih oddelkih skupno 17 učencev. V prvem oddelku je 7 učencev: 5 jih je iz 1. in 2 sta pa iz 2. razreda devetletke; v drugem oddelku pa jih je 10: 5 učencev iz 2. in 5 učencev iz 3. razreda osemletke.

Šola se je torej nepreklicno začela. Ker pa prazen žakelj ne stoji pokonci, ga je treba napolniti. Za hrano bodo skrbele pridne kuharice. Tako lahko učenci dobijo v šoli malico, tudi kosilo in zajtrk. Če se nanju naročijo.

Vsekakor je bilo poskrbljeno za prijeten začetek šolskega leta; veselo tedaj na delo!

Špela Modrijan

Spet je zazvonil šolski zvonec

S prvim septembrom so se spet odprle šolske dveri in skozi njih so vstopili šolarji, od tistih, ki bodo začeli brazde učenosti, do tistih, ki jih bodo sklenili. Vseh šolarjev se je v drugem letu, odkar je uvedena devetletka, naštelo 1328.

To bo lepo v prvem, a ne?

Na osnovni šoli 8 talcev (Dolenji Logatec) imajo letos 704 učence (na podružnični šoli v Lazah 17), od tega 98 v 1. razredu, (na podružnični šoli 2).

Na osnovni šoli Tabor (Gorenji Logatec) pa so letos vpisali 421 učencev (na podružnični šoli Hotedršica 43, Rovtarske Žibrše 5), med temi jih je 36 v 1. razredu, (na podružnični šoli v Hotedršici 6, v Rovtarskih Žibršah pa le eden).

Na Osnovni šoli Rovte pa so vpisani 203 učenci (na podružnični šoli na Vrhu Sv. Treh Kraljev 17), od tega v 1. razredu 28 (na Vrhu Sv. Treh Kraljev 5).

g.ur.

Gneči v knjigarni zlepa ni bilo konca

Nekaj dni pred pričetkom novega šolskega leta je v Kettejevi knjigarni in papirnici v Logatcu prevladovala nepopisna gneča. Čeprav si osnovnošolci največ šolskih knjig izposodijo kar v šoli iz knjižnega sklada, in ob koncu leta poplačajo obrabnino, si morajo nakupiti celo vrsto običajnih in delovnih zvezkov in drugih šolskih potrebščin.

Šele po prvem septembru se je gneča nekoliko polegla.

Je že tako, da vse te stvari najraje kupujemo prav zadnje dni pred začetkom pouka. Nekaj odlašanja gre tudi na račun vsakoletnih novosti učbenikov tik pred zdajci, nekaj pa tudi na račun tehtnejšega premisleka, saj za šolske izdatke je treba seči kar globoko v žep.

Foto in besedilo: F. Brus

vabijo k dopisovanju!

Kolika zavzetost mladih raziskovalcev etnoloških zanimivosti!

Etnološko raziskovalni tabor – Etnostep Hotedršica 2004 je poživil poletni utrip v Hotedršici in njeni okolici – Zahvala udeležencem, mentorjem ter vaščanom, ki so bili v stiku z dogajanjem

Hotedršica je med 31. julijem in 7. avgustom gostila etnološko raziskovalni tabor Etnostep Hotedršica 2004, ki ga je za mlade pripravil Mladinski svet Ajdovščina; ta vključuje 7 mladinskih društev. Pri soorganizaciji je največ pripomoglo ajdovsko Društvo tabornikov Rod Mladi bori. Poleg omenjenih društev so k izvedbi veliko prispevali tudi Občina Logatec, iz Hotedršice pa krajevna skupnost, Športno ter Kulturno turistično društvo. Letošnjega tabora se je udeležilo 25 taborečih iz Ajdovščine, Nove Gorice, Hotedršice ter iz okolice Celja.

Tako je Vavknov Domine vzpodbujal radovednost mladih raziskovalcev.

Prvi tovrstni tabor sega v leto 2000, ko je Zveza tabornikov Slovenije organizirala Etnostep v Dobju na Kozjanskem. Naslednje leto se je tabor preselil na Skomarje; lani pa so raziskovali Lože v Vipavski dolini. Letošnji – četrti tabor pa je raziskoval etnološke značilnosti Hotedršice; mlade je seznanjal z načinom raziskovanja, zbiranja in arhiviranja podatkov, z zapisovanjem ustnega izročila ter s seznanjanjem s tipičnimi značilnostmi kraja. Tako so se posvetili raziskovanju jugoslovansko-italijanske meje, ilegalni trgovini, povezani z njo, stavbarstvu, kulinariki, pastirstvu, običajem in anekdotam. Poleg raziskovanja pa so v delavnicah razglabljali o razlikah življenja v mestu in na vasi, o prostovoljstvu kot vrednoti današnjega časa, se preizkusili v izdelovanju pastirskih piščali, v cirkuških vrlinah ter v folklornem plesu. Poseben dan so namenili preživetju v naravi, kjer so si raziskovalci na odprtem ognju sami pripravili zeliščno juho, "firtalo", ter zeliščni namaz; naslednji dan pa so namenili prostovoljnemu delu. V Žibršah so domačinu očistili hlev, pokosili travo, prebarvali sprejemno sobo. Ob koncu obsežnih del so se prav vsi odlično počutili, o čemer pričata tudi dve izjavi:

»Na splošno mi je bilo zelo všeč. Ko smo se

odpravili k Lavru, mi ni bilo do tega, ko pa sem to doživela, sem si še cele dneve želela iti k Lavru.« (Mirjam, 11 let)

»Tu mi je bilo zelo všeč. Veliko sem se naučila. Najbolje mi je bilo, ko smo se odpravili k Lavru. Bilo mi je zelo všeč, čeprav smo veliko delali.« (Hana, 9 let)

Vsi – drug za drugim pa so poudarjali zavzetost, strokovnost in sproščenost mentorjev. Za taborom pa je ostala bogata razstava, zbirka etnološke dokumentacije, bogate izkušnje in lep spomin na Etnostep Hotedršica 2004.

Stane Nagode

Skoz svet otroške radosti in zvedavosti

Ko sem te dni spet stopila v vrtec, so me ob pogledu na malčke preplavili spomini. Kljub obnovljenemu vrtcu se še vedno spominjam iger, prijateljstev, ki smo jih splekli v najbolj zgodnjih letih, in vragolij, ki smo jih skupaj ušpičili. Spomnim se, kako smo se v razredu trije prvošolčki, ki smo prišli iz vrtca, precej bolje znašli kot ostali otroci. Znali smo hitreje navezati stike; sploh smo imeli že več prijateljev. Ne pravim, da je z varstvom doma kaj narobe, sploh ne, toda otroci potrebujejo družbo. In v vrtcu jo najdejo.

Letos bo vrtec obiskovalo kakih 54 otrok: 13 dojenčkov, 16 malčkov in 22 predšolskih, mi je zaupala Irena Leskovec, vodja podružnice v Rovtah. Nekateri starši pa svoje otroke raje zadržijo doma ali jih pošljejo drugam, morda k babicam... Drugače pa je vrtec kar dobro zaseden. Vzgojiteljice vsak dan preseneča otroška razigranost, prisrčnost. Igrišče je ob sončnih dneh polno vrišča in smeha; na delu so tudi vozniki z rolerji in skiroji pa nadobudni gradbeniki na mivki, akrobati na toboganu. Skoz leto organizirajo tudi družabne prireditve za starše, kostanjčkov piknik, sprehode, igre z žogo na Kovku...

Po otroškem varstvu pa bo verjetno še naprej veliko popraševanja, saj mladi ostajajo v Rovtah in si tu ustvarjajo družine; nekaj se jih tudi priseljuje...

Špela Modrijan

Iz šolskih glasil... in naprej

Pridni dopisniki šolskih glasil so dodobra napolnili svoja glasila z zanimivimi slikovnimi in pisnimi prispevki, nalašč za počitniško branje. Tako je med Rovtarji zasijal Žarek besede, med Žibršani so bile na ponudbo Drobotnice s Planin, v Dolenjem Logatcu pa so se izpisali Naši dnevi. Lepo.

Logaške, ki pozorno spremljajo šolska glasila, pričakujejo tudi »zase« kakega dopisnika iz vrst najmlajših. Od jeseni letos smo zato posebej veseli nove dopisnice iz Rovt **Špela Modrijan**, ki si je doslej pridno brusila pero pri Žarku besede. Dobrodošla, Špela, med dopisniki Logaških!

Marcel Štefančič

Bralci pišejo

Fotoobjektivnost

V julijskih Logaških sta na zadnji strani dve fotografiji našega vrtca. Ker avtor fotografije navaja neresnične podatke, saj te tri hruške, ki so slikane na prvi fotografiji dejansko še vedno stojijo, objavljamo tudi fotografijo s pravega zornega kota. S te fotografije se opazi, da smo odstranili samo eno hruško, ki pa je bila nevarna, tam so se zadrževali otroci, in sadeži, ki so odpadali po tleh (ves čas smo jih pobirali), so obletavale ose in imeli smo že več pikov otrok. Torej samo objektiv je potrebno pravilno naravnati in hruške se bodo pokazale nazaj. Za odstranitev hruške smo se posvetovali in ni bilo nič spornega. Ker avtor zavaja bralce s fotografijo in vsebino, zahtevamo, da to ali on ali urednik popravi in avtor naj se opraviči za neresnične izjave. Vse tri hruške še danes stojijo.

Mirjam Šprohar,
ravnateljica VVZ Kurirček

Samo objektiv je treba pravilno naravnati in hruške se bodo spet pokazale.

Na Lisco tudi s težjimi invalidi

V dopoldanskih urah zadnjega junija je avtobus odpeljal 52 težjih invalidov na prečudovit izlet na Lisco (948 m). V lepem in ne prevročem sončnem dnevu so invalidi, ki niso mogli na vrh Lisce, lahko uživali v razgledovanju s terase Tončkovega doma proti dolini Save in veselo kramljali. Tisti pa, ki so znogli premagati še nekaj višine, pa so še posebej uživali v razgledu panorame Slovenije, ki ga ponuja vrh Lisce.

Pred Tončkovim domom na Lisci.

Po nekajurnem občudovanju lepote je avtobus z razpoloženo družčino invalidov »sestopil« v dolino in pot nadaljeval skoz Sevnico do vasice Studenec, kjer so si »Pri Jancu« privoščili obilno kosilo ob prijetni glasbi domačega harmonikarja. Gostilničarka je ob slovesu poskrbela za presenečenje z »majolko« dobrega vina in s prisrčnimi pozdravnimi besedami.

Kljub pripeki so se invalidi veselo razpoloženi vračali proti domu in si navdušeno dopovedovali: »Prihodnje leto pa spet kam, da le zdravje nam ne obrne hrbta.«

O. Mihevc

Napovednik

Sreda, 15. septembra, ob 16. uri v Logatcu
POLAGANJE TEMELJNEGA KAMNA ZA NOVO SOSESKO
Org. in info: Primorje d.d.

Četrtek, 16. septembra, od 9. do 16. ure v »Raskovcu«
za podjetjem Valkarton
ŠPORT ZA VSE MLADE PO SRCU
Družabno srečanje z balinanjem, pikadom, ruskim kegljanjem in družabnimi igrami za invalide in upokojeence.

Org. in info: Društvo invalidov in upokojeencev Logatec,
tel.: 031 745 437 (Andrej Anžur)

Četrtek, 16. septembra, ob 19.30 v Narodnem domu
REGRATOV VENEC

Predstavitve zbirke pesmi Andreja Žigona. Izbral in uredil Peter Kolšek, izdala Mohorjeva družba iz Celovca.

Org. in info: Literarno društvo Zeleni oblaki, tel.: 031 844 522

Petek, 17. septembra, ob 20. uri v Narodnem domu
SLAVNOSTNA SEJA OBČINSKEGA SVETA OBČINE LOGATEC
s podelitvijo najvišjih občinskih priznanj
Org. in info: Občina Logatec, tel.: 01 7590 608 (Simona Šušteršič)

Sobota, 18. septembra, ob 15. uri pred šolo v Lazah
ODKRITJE SPOMINSKE PLOŠČE ZNAMENITEMU
RAZISKOVALCU KRASA VILJEMU PUTICKU
Org. in info: Turistično društvo Lanski vrh, tel.: 01 7544 902
(Minka Matičič)

Petek, 24. septembra, ob 20. uri v Narodnem domu
SKLEPNA PRIREDITEV »MOJA DEŽELA – LEPA IN
GOSTOLJUBNA«

Org. in info: Turistično društvo Logatec, tel.: 031 370 469
(Vanja Pfajfar)

Sobota, 25. septembra, ob 16.30 pri Gozdarski koči na Ravniku
(Veliki vrh)

4. POLHARSKA NOČ s prikazom nastavljanja pasti za polhe.
Org. in info: Turistično društvo Lanski vrh, tel.: 01 7544 902
(Minka Matičič)

Četrtek, 30. septembra, ob 19.30 v Knjižnici Logatec
LOGAŠKO OKRAJNO GLAVARSTVO – predstavitev ponatisa knjige
Vojteha Ribnikarja, ki jo je leta 1889 izdalo Društvo učiteljev in
prijateljev okraja Logaškega.

Org. in info: Literarno društvo Zeleni oblaki, tel.: 031 844 522

V programu lahko pride do spremembe. Prosimo za razumevanje.
Podatke zbrala Občina Logatec, Tržaška cesta 15, 1370 Logatec,
tel.: 01/ 7590 608.

ZAHVALA

Svojo življenjsko pot je dopolnil naš dragi mož, oče in dedek

Vinko Čepon

Zahvaljujemo se vsem sorodnikom, prijateljem, sosedom, sodelavcem in znancem za tople besede sočutja in podpore, za izrečena sožalja, ter vsem, ki ste ga pospremili na njegovih zadnjih potih.

Posebna zahvala velja Zvezi borcev Logatec za sočutni pogrebni nagovor, duhovniku Janezu Selanu za pogrebni obred, zdravnicam in osebju Zdravstvenega doma Logatec in pogrebniemu zavodu Menard.

Vsi njegovi

ZAHVALA

*Naj mirno spi tvoje zlato srce,
ki ljubilo nas je do zadnjega dne.*

Mnogo prežgodaj je prenehalo biti zlato srce ljubemu možu

Milanu Pirnatu

Iskrena hvala sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izrečeno sožalje, darovano cvetje in sveče ter lepo spremstvo v prerani grob.

Posebna zahvala g. župniku Selanu za lep obred, pevskega zboru Društva upokojencev Logatec, trobentaču za žalne melodije, sodelavcem KLI Logatec, podjetju Prolog, d.o.o., ter pogrebniemu zavodu Menard za lepo opravljene pogrebne storitve.

Vsi žalujoči, ki smo ga imeli radi.

ZAHVALA

Ob smrti

Janeza Arharja

se želimo zahvaliti vsem, ki so v zadnjem času njegovega življenja skrbeli zanj, vsem, ki so se v njegovi bolezni trudili zmanjšati mu trpljenje, in vsem, ki so ga s cvetjem, pesmijo in dobro mislijo pospremili na poslednji poti.

Vsi njegovi

ZAHVALA

Ob smrti dobrega moža, očeta, starega očeta in tasta

Adolfa Bogataja
*17.6.1926 +15.8.2004

se iskreno zahvaljujemo sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za pomoč, izrečeno sožalje, darovano cvetje in sveče.

Zahvaljujemo se osebju Zdravstvenega doma Logatec, njegovi patronažni službi, osebju bolnišnice Petra Držaja v Ljubljani, pogrebniemu zavodu Menard, župnikoma Bogdanu Bercetu in Janezu Kržišniku za lepo opravljen pogrebni obred, pevcem za lepo petje, vaščanu Korlu Žejnu za poslovilne besede, članom Gasilskega društva za zadnji pozdrav ter vsem, ki ste ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti.

*Žalujoči – žena Francka in sin Drago
ter sinova Henrik in Mirko z družinama*

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage žene, mame, stare mame in svakinje

Marije Cigale –
Srboške Marinke

se iskreno zahvaljujemo sosedom, sorodnikom, prijateljem, znancem in sodelavcem, Mizarstvu Hladnik, Mercatorju in Lekarni Logatec, ki ste nam v težkih trenutkih stali ob strani. Hvala vsem za izrečena sožalja, darovano cvetje, sveče in svete maše. Zahvaljujemo se gospodu župniku za lepo opravljeni mašni obred, pevskeму zboru za zapete pesmi, Anki Vavken za poslovilne besede, Gasilskemu društvu Medvedje Brdo za prevoz ter cvetličarni Karmen za vse storitve. Posebna zahvala velja zdravnici Likarjevi za dolgoletno zdravljenje. Hvala vsem, ki ste jo v tako velikem številu pospremili na njeni zadnji poti.

Žalujoci vsi njeni

ZAHVALA

Ob smrti našega očeta, deda in pradedu

Slavka Kokalja

se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki ste nam izrazili sožalje, darovali cvetje in sveče ter pospremili našega Slavka na zadnjo pot.

Iskrena hvala gospodu župniku Janezu Komparetu za opravljeni pogrebni obred in sv. mašo, logaškemu kvartetu za lepo petje in Robiju Albrehtu za občuteno igranje. Hvala tudi pogrebniemu zavodu Menard in gospodu Marku Tomincu

sin Stane z družino

ZAHVALA

*Je čas, ki da.
Je čas, ki vzame.
Je čas, ki celi rane.
Je čas, ki nikdar ne mine,
ko zasanjaš se v spomine.*

Obnemeli smo obstali,
ko je mnogo prežgodaj
odšel naš

Mitja Modrijan,
življenjski sopotnik, oči, sin, brat, vnuk in nečak.

V svoji neizmerni žalosti nismo ostali sami. Besedo zahvale smo dolžni sorodnikom, prijateljem, sosedom in znancem. Hvala tudi družini Oblak, družinam Rihtar in Kocijančič iz Hrastovelj.

Zahvaljujemo se tudi pogrebniemu zavodu Menard, pevcem in trobentarju ter župniku g. Selanu za lepo opravljen pogrebni obred.

Iskrena hvala vsem, ki so nam kakorkoli pomagali, nam izrekli sožalje, darovali cvetje, sveče in ga v tako velikem številu pospremili v njegov tihi dom

Vsi njegovi.

ZAHVALA

*Glej zemlja bo vzela,
kar je njeno.
A kar ni njeno, nam
ne more vzeti.
In to, kar je neskončno
dragoceno, je večno in
ne more umreti.*

Miroslav Omerzel

Ob pretresljivi izgubi dragega moža in očeta Miroslava Omerzela se iz vsega srca zahvaljujemo za pomoč, toplino, podporo, izrečeno sožalje, darovano cvetje in sveče.

Zahvaljujemo se vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem, sodelavcem, sošolcem, Policijski upravi Ljubljana, Policijskemu oddelku Logatec, Policijski postaji Vrhnika, OŠ »8 talcev«, kolektivu Kopitarne Sevnica, ZŠAM Logatec, Svetu za preventivo in vzgojo v cestnem prometu, Balinarskemu društvu Logatec, duhovnikom, Pogrebniemu zavodu Menard, govornikoma ter policijskim godbenikom in pevcem za zapete žalostinke.

Hvala vsem, ki ste ga v tako velikem številu pospremili k preranemu počitku.

Žalujoca žena Martina in sin Stanko

ZAHVALA

»Kogar ljubimo, ne umre;
le neskončno daleč je...«

Zapustil nas je dragi mož, oči in dedek

Vinko Pišlar

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izraženo sožalje, darovane sveče in darovano cvetje. Zahvaljujemo se tudi osebu Zdravstvenega doma, gospodu župniku, pogrebniemu zavodu Menard ter sodelavcem Slovenskih železnic za poslovilni govor.

Žalujoci: žena Cilka,
hčerke Minka, Sonja in Jana z družinami

KLJ Logatec, d.d.

vabi k sodelovanju
mlade in ambiciozne delavce,

ki jih veseli delo z lesom – razrez hlodovine in skladiščenje lesa oz. delo pri strojni obdelavi lesa v proizvodnji stolov in stavbnega pohištva, le-tega tudi iz umetnih mas.

Še posebej si v svojo delovno okolje želimo

kvalificiranih in polkvalificiranih delavcev
mizarske stroke,

prav tako pa tudi
strojnika kotelnih naprav ter

kvalificiranih delavcev elektro, kovinarske ali
strojne usmeritve

za samostojno opravljanje vseh vrst vzdrževalnih
del.

Podrobnejše informacije so vam na voljo v naši
kadrovski službi
po tel.: 75-58-656 ali 75-58-657.

Za več lepote in več zdravja

Tudi jesen je pravi čas, da nekaj »naredimo zase«, za svoje počutje in za svoj videz. In prav to je bil razlog, da smo v poletnih dneh obiskali Lidijo Kern, višjo medicinsko sestro-kozmetičarko v njenem salonu Lepota & zdravje

Gospa Kernova, kdaj in zakaj ste se odločili, da se boste poklicno posvetili kozmetični in zdravstveni dejavnosti, kar kaže že ime salona: »Lepota & zdravje«?

Že sredi osnovne šole sem vedela, da želim postati medicinska sestra. Enostavno, želela sem sodelovati v procesu zdravljenja, nege in svetovanja ljudem. Če bi se morala ponovno odločati, bi ponovila svojo izbiro. Preusmeritev ali bolje rečeno dopolnitev v kozmetično dejavnost pa je posledica želje po samostojnem delu in po zanimanju za področja, ki pripomorejo k boljšemu počutju in dobremu videzu.

Kdo lahko pride k vam? Mlajše, starejše ženske ali tudi moški? In katero od vaših storitev največkrat izberejo?

K nam lahko pride vsakdo, ki želi storiti kaj za boljše počutje, boljši videz in za boljše zdravje, pa tudi vsakdo, ki potrebuje nasvet o negi zdrave ali bolne kože. Večinoma prihajajo ženske, obiskujejo pa nas tudi moški, celo otroci, mladostniki in starostniki.

In kaj vse ponuja Vaš salon za boljše počutje in boljše zdravje?

Mnogokaj: celostno svetovanje s področja lepote in zdravja, program za akne, neodermo biopiling, nego

Lidija Kern v svojem salonu.

Foto: D. Malavašič

obraza po postopku QMS, ličenje obraza, Universal contour wrap, postopek prečiščevanja telesa s posebno morskno glino, elektronsko merjenje deleža telesne maščobe, program zmanjševanja telesne teže, program zmanjševanja celulita, klasično sprostitveno telesno masažo, refleksno consko masažo stopal (izvaja jo refleksoterapevt), manikuro, estetsko in medicinsko pedikuro.

Se vam zdi, da čedalje več ljudi išče rešitve svojih težav z videzom?

Lahko rečem, da se večina ljudi po prvem obisku vrača in da je pravzaprav zelo malo prvih obiskov naključnih; večina novih strank – po njihovih izjavah – izve za kozmetični salon Lepota&zdravje preko nekoga, ki je pri nas že bil in se je pri nas dobro počutil.

Vaš salon se je preselil s Prešernove ulice v Možinovo hišo ob Stari cesti. Ste s selitvijo tudi kaj popestrili svojo ponudbo?

Selitev pomeni predvsem boljše prostorske možnosti. Za začetek bo glavna novost vsekakor dodaten

prostor za sprostitvene in terapevske masaže. Dosedanjim masažam bomo ponudili še masažo s toplimi vulkanskimi kamni. Gre za masažo, ki sodi ta čas med najpopularnejše tehnike masaž v svetu, pomeni pa vitalizacijo energetskih centrov in popolno sprostitve.

Kako vas najde, kdor si želi malce pomladitve, sprostitve z masažo ali polepšanja?

Zelo preprosto; lahko nas pokliče po telefonu 01/754 13 79 in se dogovori z nami za obisk.

Vam in vašim sodelavcem čestitamo ob pridobitvi novega prostora in dodatni ponudbi salona ter vam želimo uspešno delo še naprej.

NevMa

Kolumb iz Plečnikove šole

Sredi poletnih dni smo v Domu Marije in Marte srečali moža markantne postave, bistrega duha, zgovorne duhovitosti, Danila Fürsta, ki zase pravi, da najraje sliši naziv arhitekt, v resnici pa mu pritiče naslov univ. dipl. inž. arh.

Od kod pa, od kod, gospod Danilo Fürst? Vaš piimek zveni nekam germansko, ime pa izrazito slovansko.

Ha-ha-ha... Primek izhaja iz prleške tradicije: mati, prleška krasotica iz Vučje vasi, oče iz Veržeja, ambiciozen mož praktičnih usmeritev in navdušen nad slovanstvom, od tod moje ime Danilo. Rodil sem se učiteljskim staršem v znamenju ovna 6. aprila 1912 – predsezonsko v mariboru, posezonsko v Negovi, kjer sem tudi preživil svoje zgodnje otroštvo. Kasneje smo se preselili k Sv.Duhu na Stari Gori, kjer je oče kot cenjen vzgojitelj in vzpodbuditelj postal nadučitelj. Tu mi je Sv. Duh krepil bistro misel, Stara Gora pa mi je namenila visoko starost, kot vidite.

In potlej po prvo šolsko modrost kar k svojim staršem?

Ja, pa ne čisto takoj. Najprej sem bil deležen varstva kar v razredu svoje matere, kamor je hodil v šolo tudi pet let starejši Rodmoški Tunek iz Rodmošcev, kasnejši psiholog svetovne slave dr. Anton Trstenjak. Seveda, štiriletno ljudsko šolo sem res končal pri svojih starših. Delovnih navad pa sem se učil, kot se za Prleka spodobi, tudi ob kidanju gnoja in vrtnarjenju.

Pa vendar, sin učiteljskih staršev bi ne mogel ostati le pri tej učenosti in pri teh teh delovnih navadah?

A seveda, ne. Po očetovi želji sem šel na realko, srednjo šolo tehniške

Danilo Fürst, obdličen ahitekt iz Plečnikove šole.

usmerjenosti, za razliko od gimnazije, kjer je bil večji poudarek na humanistiki. Učil sem se zlahka, posebej blizu mi je bila matematika; veljal sem sicer za odličnega matematika. No, in kot najboljši dijak sem bil oproščen mature. Z inštrukcijami pa sem si pomagal do kakega dinarja.

Po srednješolski odličnosti so se vrata k študiju arhitekture odprla bržčas kar sama od sebe?

Ne, ne. Sprva je šla namera v povsem drugačno smer. Oče mi je umrl po 1. realki, ko mi je bilo 12 let, zato nisem želel bremeniti matere z nadaljnjim šolanjem. Pa sem razmišljal

o študiju na vojaški akademiji, kjer bi bil tako rekoč z vsem preskrbljen. Vendar je bilo dovolj že nekaj malega skavtskega taborjenja v Omišalju na Krku, da se mi je pomorstvo uprlo. Tako sem se leta 1930. odločil za vpis na arhitekturo pri prof. Jožetu Plečniku. Ali brž ni kazalo najbolje; zamudil sem bil namreč s prijavo pol dneva in vse je kazalo, da ne bom sprejet, ker so bila vsa mesta že zasedena. Vendar tankočutni mojster je začutil mojo prizadeto nepopustljivost in me je sprejel kljub formalni zamudi. Tri študijska leta sem preživel v kolegiju, četrto leto pa pri sestri znanega slovenskega gobarja Anteja Bega.

Kako ste pa doživljali prof. Plečnika, tega velikega umetnika arhitekture?

Eh, moram priznati, da je mojster Plečnik, mož hotensjkega porekla, živel za arhitekturo in z arhitekturo 24 ur na dan. Nenehno je bedel nad vsakim študentom in mu vlival zaupanje in vero v arhitekturo. Iz te vere in iz tega zaupanja je tudi sam živel. Spomnim se, da mi je risbe kontroliral trikrat na dan: ob osmih, ob enajstih in ob treh popoldne. Na vsaki dve uri je analiziral opravljeno delo in zmožnosti posameznega študenta. V vsem letu si je dovolil le 14-dnevni dopust v avgustu. Sicer je razdajal samega sebe za arhitekturo, da je tako navdušil tudi mene za popolno vdanost arhitekturnim rešitvam; zato mi je zlezla arhitektura ne le pod kožo,

ampak tudi v kri.

S katero projektno nalogo ste diplomirali?

Diplomiral sem jeseni 1934: najprej iz arhitekture pri prof. Plečniku s projektno nalogo »Cerkev Srca Jezusovega v Mariboiru« (jezujska cerkev), decembra pa z Ravnikarjem, Mihevcem in še trojico drugih iz urbanizma in gradbeništva pri prof. Vurniku in Försterju. Po oceni vseh prijavljenih nalog je prof. Vurnik suvereno in nepričakovano razglasil: »Fürst je med vsemi šestimi študenti edini, ki zasluži naziv inženir arhitekt.« Obstal sem kot vkopan, brez besede, saj takega priznanja preprosto nisem mogel pričakovati. No, tudi to me je opogumilo, da sem kasneje svoje znanje izpopolnjeval še na Dunaju ob arhitekturi Wagnerja in Plečnika.

Kajpak, s tako popotnico ni bilo težko do službe, a ne?

Ali najprej je bilo treba poravnati dolg od kralja; šele po končani 9-mesečni vojaščini v Mariboru sem se 1935 zaposlil na banovini pri arh. Glanzu in Navinšku, kjer sem sodeloval pri mnogih šolskih in drugih javnih projektih – tudi kot »deklica za vsek«. Tega leta sem se tudi poročil z Ljubinicco, hčerjo prvega slovenskega mariborskega župana dr. Leskovarja, s katero sva si bila v prijetnem znanstvu že od mojega 17. leta. Ljubinica je porodila štiri sinove, kasnejše ugledne intelektualce Janeza, Boštjana, Miha in Jožeta. Ljubinica me je ves čas razumevajoče spremljala in podpirala kot bistra, razumna, pametna, plemenita, ponosna in ljubeča žena. Da se je lahko predala skrbi za moža, družino in dom se je po končanem konservatoriju na Dunaju odpravila blišču odrske slave in poklicni glasbeni karieri solopевke. – Zaradi uspešnega dela sem bil na predlog banovine nastavljen za 1. arhitekta na Bledu, kjer sem sredi januarja 1937 začel s samostojnim delom. Kot Kolumb iz Plečnikove šole sem veljal za nenehnega izumitelja, saj sem delal vse, kar se je do tedaj delalo, in kar se še dotlej ni delalo. Na Bledu sem se najprej izkazal z razširitvijo tamkajšnje šole z značilnim vencem marjetic; taka je ostala šola še do današnjih dni. Pomembno pa je bilo, da se mi je kasneje ponudila priložnost za industrijsko projektivo, ker prav med

pripravo projekta polnilnice in skladišča za Rogaško in Radensko slatino sem se rešil strahu pred večjimi razponi, saj smo zgradili 38,5 m dolgo in 40 m široko stavbo brez podpornih stebrov. Na Bledu sem projektiral na otok podvodni električni kabel, ki je še danes v uporabi. Tam sem ustanovil celo vrtnarijo. Z vrtnarjem sva pripravila načrt ozelenitve z jerebikami od Gorij do Jesenic; sadeže bi predelovali v sokove. Načrt pa je, žal, prekrizala vojna.

Kako pa ste se prebili skozi vojno?

Vsaka vojna prinaša s seboj gorje, ki se mu je težko izogniti. Tisti z malo več sreče smo jo celo preživeli. Okupacija je v hipu aktivirala vse tehnične strokovnjake zaradi dovolj agilne gradbene dejavnosti. Ta me je vključila najprej v projekt razširitve bolnišnice na Jesenicah za 100 postelj, nato v načrtovanje bolnišnice za 600 postelj v Kranju, kjer sem sočasno projektiral tudi izdelke kropskega umetnega kovaštva. Ker se je v mojih birojih govorilo slovensko in se ni pozdravljalo »Heil Hitler«, so me leta 1944 izgnali v Pölton nedaleč od Dunaja. Tu sem projektiral revitalizacijo kmetijskih in gospodarskih poslopij. Kot tujec pa nisem smel projektirati prenove vojaških objektov, ki so jih porušili zavezniški napadi, zato so me na predlog mojih novih sodelavcev penzionirali, namesto da bi me odgnali, denimo, v kako taborišče. Marca 1945 pa sem se smel vrniti domov na Bled. Te srečne okoliščine niti poveljna mariborska UDBA ni mogla povsem razumeti. Tiste pomladi sem se vključil v partizanski odpor proti okupatorju ukrajinskega-sovjetskega rodu.

Povojni čas je klical k obnovi in k novemu razvojnemu zagonu; je res, da vas je Maček-Matija visoko cenil?

Ha-ha-ha... Kdo bi vedel, kako visoko ali kako nizko je koga cenil Maček, ki je bil, čeprav le poklicni tesar, realist! Takoj po vojni sem najprej sodeloval pri obnovi gospodarstva in kmetijstva in pri povojnem razvoju naselij. Leta 1946 pa mi je minister Ivan Maček-Matija ustno zapovedal organizacijo projektivne enote v Kidričevem, kjer je bilo treba po odhodu Nemcev, ki so s seboj odnesli

Graditelj še v poznih osemdesetih.

vso dokumentacijo, poskrbeti za dokončanje nastajajoče tovarne glinice in aluminija, kjer je čakalo na delo 600 delavcev. Za potrebe tovarne sem sprojektiral tudi 80m dolgo 3-nadstropno upravno poslopje, restavracijo za 1200 obrokov – po tedanji miselnosti, da doma ne bo treba kuhinje – ter urbanistično zasnovo in realizacijo prvega delavskega naselja v Sloveniji. Pri meni v barakah je živela na željo moje požrtvovalno vdane žene tudi vsa naša družina. Šef gradbene operative je bil inženir Borut Maister, sin znamenitega generala in neizprosnega bojevnika za severno mejo. Z inženirjem Maistrom sva med gradnjo debeli dve uri do potankosti razkazovala maršalu Titu nastajanje velikega gradbišča. Ker je projektiva povsem uspela, mi je jeseni 1948 Mačkovo ministrstvo zaupalo projektno realizacijo 1700 stanovanj od Lendave do Nove Gorice po sistemu hitre gradnje s tedaj razpoložljivimi materiali. Projekt je ponudil racionalna stanovanja, še danes povsem uporabna, brez monotonije, saj sem dovoljeval svobodno prilagajanje fasad okolju. Ker je najbrž minister Maček spoznal moje uporabne tehniške sposobnosti, me ni silil v partijo, pač pa mi je nalagal nove naloge. Tako je leta 1949 zahteval postavitev montažnih hiš tudi v Sloveniji. V dveh mesecih sem pripravil projekte in montažne detajle, v enem mesecu pa za realizacijo vse potrebne materiale, ki so bili tedaj na voljo. Nato smo v osmih dneh postavili štiri podkletena montažna stanovanja s kompletno opremo. To je bil presenetljiv uspeh tudi za trdega

nalogodajalca, kakršen je bil Maček. In na račun uspešno opravljenih nalog sem se smel v začetku 1950. leta udeležiti 3-tedenskega evropskega kongresa urbanistov z arh. Marjanom Tepino in Nikolajem Bežkom. Na kongresu sem med drugim spoznal uspešne napore Nizozemcev pri reaktiviranju porušenih stanovanj.

Kako potem, da ste pri vseh teh uspehih padli v nemilost, da se je začela bitka proti Fürstu?

Saj veste, skoz življenje ne vodijo samo gladke poti. V začetku petdesetega leta še ni kazalo na posebno lomljenje kopij. Prav tedaj mi je bila dodeljena priprava predloga urbanistične zasnove gospodarskih poslopij v Smedeli in kavarne v Novi Gorici, toda ta le do strehe. Kajti tu se je začela bitka proti Fürstu. Namreč, kljub mnogim uspešnim realizacijam v povojni graditvi ni mogla arhitektura v Sloveniji izkazati vseh možnosti izkorišanja dejavnosti arhitektov v novih civilizacijskih in kulturnih izzivih, ki pa so terjali sodobnejše prijeme v gradbeništvu. Zato smo ustanovili posebno stanovsko združenje, ki je zasnovalo tudi prepotrebno glasilo Arhitekt, vse pa ob intenzivnem prizadevanju arh. Eda Ravnikarja, Franceta Ivanjška, mene in še množice drugih. Seveda, je nastalo tako nekaj silno pomembnega mimo soglasja partijske oblasti, in to v tistih časih preprosto ni šlo. Sledile so pač posledice. Najprej so želeli urednika

Ivanjška prestaviti v Beograd, kar mi je uspelo preprečiti prek sodne inštanice; seveda, se pa kazni nisem mogel izogniti.

Ali vse tako kaže, da vas je kazen popeljala novim izzivom in uspehom naproti, kajneda?

Tako kot pravi ljudska modrost: v vsaki nesreči je tudi nekaj sreče. Maja 1950 sem bil »po kazni« prestavljen v Bosno, kjer naj bi bil v pomoč tamkajšnjim graditeljem. Takoj sem na progi Brčko-Banovići prevzel vodenje gradbišča z 18 objekti po že pripravljenih načrtih. Dotlej malodušno mladino sem uspel navdušiti za gradbeništvo, in v bôrih dveh mesecih brez tople hrane in pravega spanja je nastalo najbolj učinkovito gradbišče, nagrajeno s prehodno zastavico; meni pa so podelili odlikovanje Red dela. Mnogo več od tega odlikovanja mi je pomenilo to, da so mi v naslednjih letih Bosanci zaupali projekte za tovarne celuloze in papirja v Maglaju, Banjaluki in v Drvarju.

Torej ste postali specialist, zapisan industrijskemu projektiranju?

A, ne. To pa ne. Poseben izziv je bila zame tudi sakralna arhitektura, ki sem se ji posvečal ves čas svojega ustvarjanja, začenši z diplomskim delom. Že kmalu po diplomi sem na Bledu zgradil kapelico Male sv. Terezije, kasneje pa gledališče z okroglim odrom v blejskem župnišču, pa cerkev v Kisovcu. Za tem sem projektiral škofijo v Banjaluki, kjer sem

nadaljeval z dozidavo cerkve sv. Janeza ter izdelal še dvoje načrtov za cerkvene potrebe v Bihaću in v Banjaluki. V Šiški pa sem uredil okolico Plečnikove cerkve z nadzidavo župnišča ter tam usposobil bivališča za 50 do 60 študentov. V Stražišču pri Kranju pa sem leta 1956 po burnem in izzivalnem natečaju pridobil realizacijo osemletke, nato nadaljeval s štirimi novogradnjami do devtletke, ki se še zdaj gradi. Ta šola je bila ocenjena in realizirana kot zaščiten državni kulturni spomenik tudi pod zaščito iz tujine.

Po vsem tem je nesporno, da ste se v arhitekturi resnično visoko povzpeli...

... najvišje pa z žičničarstvom. Ja, natanko tako. Moj opus seže tudi na področje žičničarstva. Po smrti sina Janeza leta 1975 sem se lotil razširitvenih del na Krvavcu, ki je postal slovenski smučarski center. Prijavil sem se na razpis za ojačitev žičnice na Veliki Zvoh. Sodeloval sem pri zahtevnih tehničnih rešitvah pri postavitvi tovarne žičnice v Velenju in kabinske žičnice na Mariborsko Pohorje ter na Sljeme. Z avstrijsko firmo Girak je nastalo prek 50 investicijskih programov po vsej tedanji Jugoslaviji. Prav v letih razpadanja Jugoslavije pa sem sprojeval dvosedežnico na Šar planino do višine 2300 m, ki velja za žičnico z najtežjo opremo v Evropi.

Zdi se mi, da sodite res med redke arhitekta, če niste edini, ki je segal po tako raznolikih zvrsteh arhitekturnega projektiranja; ali se motim?

Če mi dovolite, si bom pomagal z drobno anekdoto. Leta 1952 sem povabil svojega profesorja Jožeta Plečnika v Kidričevo, kamor sva se pripeljala na mojo prošnjo z avtom SAZU, da bi mu razkazal svoje dotodanje industrijske projekte. Z velikim strahom sem pričakoval, kaj da bo Plečnik dejal k mojim rešitvam industrijske arhitekture. Plečnik je sredi Kidričevega samo obstal, gledal in občudoval neomejene možnosti arhitekturnega oblikovanja v industriji. Na koncu je dejal: »Ja, Fürst je resnično prikazal neomejene možnosti v arhitekturi.« Ta mojstrova pohvala me je spremljala in vzpodbujala pri vsaki nadaljnji zvrsti arhitekture skoz vsa moja kasnejša prizadevanja.

Osnovna šola v Stražišču, varovana kot kulturni spomenik.

In kdaj ste se utrudili od tolikega dela?

Kako naj rečem – pravzaprav se sploh nisem zlepa utrudil. Ampak ko sem dopolnil svojih 80 let, sem si leta 1992 rekel: Fant, treba bo v pokoj! A delu se nikakor nisem odrekel. Kot direktor konzorcija združenih podjetij projektive v osmih projektivnih organizacijah s 1000 konstruktorji sem pridobil veliko projektantskega dela v tujini. V ta namen sem ustanovil firmo v Frankfurtu, v Hamburgu in v Tripoliju, kjer je šlo za nadzor gradnje 4000 stanovanj; bili smo celo edini, ki smo se vrnili v Slovenijo z dobičkom.

Pa kako, da ste si po svojem silno razgibanem življenju in zavidanja vrednih ustvarjalnih zamahih izbrali za svoje zadnje bivališče skromni Dom Marije in Marte?

Pri 92 letih se Danilo Fürst še vedno posveča arhitekturi.

Vidite, človekove, namere, pričakovanja in želje gredo v eno smer,

življenjske usode pa ubirajo svoja pota. Žal, letos 20 marca me je smrt ločila od moje vdane, ljubeče in velikodušne žene-sodelavke. Zaradi obolesti pa sem se 13. aprila letos zatekel v Dom Marije in Marte, kjer sem, deležen odlične pozornosti, več kot zadovoljen. Ta dom sem si izbral namenoma, tudi zato, ker je blizu rojstnega kraja mojega velikega vzornika in učitelja Plečnika; na vsak način bi rad uredil njegovo družinsko drevo, če še ni urejeno. Še vedno pa se posvečam arhitekturi; sploh vidim krog sebe še vse polno dela. In če bo zdravje dopuščalo, v Bosni čaka med drugim še kakih 53 porušenih cerkva...

Gospod Danilo Fürst, hvala lepa za ta zanimivi klepet; vam pa še veliko klene misli in ustvarjalnih želja.

Marcel Štefančič

Po Kresni nedelji

Po uspešno izvedeni tradicionalni 11. »Kresni nedelji« se Kulturno turistično društvo Hotedršica zahvaljuje vsem, ki ste kakorkoli pomagali, da se je naša vaška prireditelja lepo iztekla.

Posebej se zahvaljujemo donatorjem, ki so prireditelja finančno ali kako drugače podprli: Občini Logatec, Krajevni skupnosti in Gasilskemu društvu Hotedršica in mnogim obrtnikom in podjetnikom; zahvala gre tudi Poldetu Rupniku in Milanu Markiču za izdelavo scene na prirediteljnem prostoru, Matjažu Petrovčiču za prijetno vodenje in povezovanje programa ter Pevskemu društvu Hotedršica za nastop, domačemu župniku Srečku Turku za darovanje slovesne svete maše in vsem, ki ste s svojo prisotnostjo obogatili dogajanje.

Hvala županu občine Logatec Janezu Nagodetu za aktivno sodelovanje na prireditelji ter »furmanoma« Marjanu Nogodetu iz Logatca in Mihaelu Petrovčiču s Kalc.

Zahvaljujemo se tudi vsem članom društva in ostalim, ki ste poskrbeli za pripravo celotne prireditelje in veseličnega prostora ter za postrežbo obiskovalcev. Hvala vsem, ki ste posodili fotografije za razstavo. Zahvaljujemo se tudi drugim društvom za sodelovanje.

*Mojca Dolenc
za KTD Hotedršica*

Logaške, glasilo občine Logatec; izdajatelj Občinski svet občine Logatec; odgovorni urednik Marcel Štefančič; oblikovalec Goran Rupnik; tisk: Grafika Gracer, d.o.o., Celje; izdano 3500 izvodov. Naslov uredništva: Logatec, Tržaška 15, 1370 Logatec; telefon ob sredah in petkih od 10. do 12. ure (01) 7590-626 ali (01) 7590-600, E-mail: logaske@logatec.si

Do brezplačne pravne pomoči

PIC – Pravno-informacijski center nevladnih organizacij je nevladna organizacija za pravno pomoč in svetovanje nevladnim organizacijam ter posameznikom. V letu 2003 so imeli preko 6.000 strank in sodelovali z več kot 50 nevladnimi organizacijami.

Brezplačno pravno pomoč izvajajo v okviru dežurne svetovalne službe vsak delavnik od 9. do 16. ure, kmalu pa bodo uvedli tudi svetovanje preko e-pošte.

Poleg brezplačnega svetovanja pa lahko pod subvencioniranimi pogoji ponudijo tudi druge pravne storitve: sestavo vlog, zastopanje, izdelavo pravnih mnenj, priprave statusnih aktov ali drugih aktov za društva ali zveze društev ter računovodski servis za nevladne organizacije ipd., izvajanje mediacije – mirnega reševanja sporov ter različne oblike izobraževanj.

Več informacij lahko dobite na tel. številki **01/ 521 18 88**, Povšetova 37, LJ, ali po el. pošti na naslov **pic@pic.si**.

Primož Šporar, direktor

KERAMIČNA DELAVNICA, VAŠKI MUZEJ IN GALERIJA LAZE

Ogled stalne razstave starih predmetov in fotografij ter umetniških del likovnikov iz Kamnika po dogovoru.

**Informacije: KŠD LAZE, Nataša Prestor,
tel.: 01 7544 803, 031 380 398**

Z drznim pogumom – med nebom in zemljo

Rafael Cepič, med prijatelji tudi Raf, ponosen na svoje rodne Kalce, še bolj pa na svoje Rovte, kjer prebiva s vojo družino, velja za najstarejšega aktivnega padalca v Sloveniji

Tam daljnega leta 1961 se je kot pešak tedanje Jugoslovanske armade prijavil v padalsko enoto. Med enomesečnim tečajem v Somboru je opravil deset skokov, prestavljen v Cerklje na Dolenjskem pa je do konca vojaščine opravil še dvaindvajset skokov, tudi na različnih mitingih od Pivke prek Zadra do Ljubljane.

»Ja, veste, ampak tista vojaška padala so bila zelo okorna, šla so kakor jih je nebo nosilo; padalci smo kaj malo

Raf, po 43 letih prepričan v uspešen skok.

lahko »krmarili« polet, skoraj nič... In tako se je zgodilo, da se pri nekem skoku nikakor nisem mogel izogniti daljnovodu in sem se, sicer srečno, zapletel vanj,« je brskal Raf po spominih, hkrati pa navdušeno pripovedoval, kako so današnja padala tehnično izpopolnjena, vodljiva, da je skok z njimi resničen užitek.

Tak resničen užitek je, kajpak, doživel, ko se je kot trinšestdesetletnik po triinštiridesetih leth ponovno vrnil med padalce. Seveda, pred ponovnim skokom sredi junija nad Šentvidom pri Stični je moral v padalski šoli ŠOLT obnoviti znanje; izpit in druge obveznosti je gladko opravil, skok tudi, najprej, kot rečeno, nad Šentvidom, nato še nad Ljubljano in Bovcem. In odkod ta ponovna odločitev?

»Kako naj rečem? Izziv je opravil svoje. Dolga leta sem se padalstvu umikal, čisto odmakniti se mu pa nisem mogel; v sebi sem vselej čutil neko vzraščeno željo po doživetju, kakršnega omogoča padalo: prostost med nebom in zemljo, pa čeprav za vsega deset minut z višine tri do štiri tisoč metrov,« je odmevalo iz zgovornih ust in svetlo žarečih oči. Sprva nekoliko zaskrbljena družina je nekako prepričana v zreli pogum moža, očeta in dedka; 16-letni vnuk ga celo pospremi v letalu med oblake.

Naše občudovanje se preliva v željo, da bi Raf še dolgo srečno »jadral«; saj če se bo le vse primerno izšlo, naj bi na leto opravil po kakih deset skokov.

mAš

Ob zlatem jubileju

V krogu svojih najdražjih sta v farni cerkvi pred Bogom po 50 letih ponovno potrdila svojo zakonsko zvezo Marjanca (r. Nagode) in Karol Šinkovec. Čeprav sta se sicer nameravala zlatoporočenca odreči širokemu slavlju, pa so njuni najbližji in tudi sosedje Nagodetovi storili vse, da je

Marjanca in Karol Šinkovec, zlatoporočenca.

bil 30. avgust prazničen in slovesen, še posebej spričo slovesne sv. maše, blagohotnega nagovora župnika Janeza Kompareta, ki je naglasil njuno zaupanje v Božjo previdnost, s pomočjo katere sta se zlatoporočenca zvesto veselila življenjskih radosti in uporno premagovala bridke preizkušnje. Tako sta iz blage dobrosrčnosti znala osrečevati ljudi, zlasti nečaka Lada, ki sta ga sprejela za svojega na način, ki nikoli v ničemer ni prizadeval njegovih roditeljev; enako odprto srce sta imela tudi za nečakovo družino. Razdajanje in žrtvovanje sta bili njuni odliki, za kar so jima hvlaezni mnogi sorodniki, prijatelji in znanci.

Številni nagovori zbranih na bogati večerni družabnosti so izražali hvaležnost in spoštovanje do častljivih jubilarantov ter jima zaželeli še veliko let skupnega življenja v miru, zdravju in sreči.

M.Š.

Zaljubljena v kakteje

Cvetoče in one druge kakteje.

Karolina Reven, se najraje ubada s kaktejami-kaktusi; z vso blagostjo, spoštljivostjo in zaupanjem vzgaja težko določljivo število vrst teh eksotičnih lepot. Karolino navdahnejo tudi s kako pesniško prisposodbo; tudi takole:

*Lepo in mamljivo cveteče,
pod cvetjem pa silno bodeče.*

*Je tako med ljudmi:
na zunaj se cvetje iskri,
gorje iz srca pa kriči.*

mAš

Nekoč žaga danes utrujajoče razvaline

Pred drugo svetovno vojno imenitno Vovkovo žaga menda z največjim polnojarmenikom na Logaškem je poveljna razlastitev namenila kot splošno družbeno premoženje najprej Kmetijski zadrugi, nato Kliju, ki je tam razvil še drugačno lesnopredelovalno proizvodnjo in tapetniško delavnico.

Že več let pa se ponuja prav klavrn pogled na nekdanjo Volkovino, kasnejše tovarniške prostore, ki bi jih lahko z nekoliko dobre volje usposobili za skladišča ali pa uporabili za kake druge koristne namene. Ta čas se krog teh zapuščenih in propadajočih zgradb - po pripovedovanju sosedov - zadržujejo sumljivi ljudje, med njimi, po najdenih iglah sodeč, tudi narkomani.

Besedilo in foto: France Brus

Ležečega policajja nekako spoštujemo - stoječega policajja se nekako bojimo; in zakaj ne velja nekako nasprotno?!

In izbrisane bodo še zadnje sledi

V nekdanji kraljevini Srbov Hrvatov in Slovencev za županovanja Gabrijela Oblaka je bilo na Brodu zgrajeno imenitno kopališče, ki so ga po drugi svetovni vojni kot ostanek »gnile kapitalistične dediščine« delno podrli, kasneje pa spet obnovili. Tako obnovljen se je še dolgo, podobno kot tudi številni jezovi ob potoku, uporabljal v poletnih dneh za prijetno osvežitev. Potem je kar dolga leta kopališče zapuščeno razpadalo, podobno kot se to dogaja pred nekaj desetletji zgrajenemu kopališču na Marekah.

Zob časa in svojevrstna urbanizacija pa bosta na Brodu storila svoje in izbrisala še zadnje sledi nekdanj tako priljubljenega kopališča, na katerega se je stopalo skoz portal z zgovornim napisom: SONCE, VODA, ZRAK TO JE BOŽJI DAR.

Besedilo in foto: France Brus

Arhitektura, da te kap. Le kaj bi dejal Danilo Furst?!

